

12 Feb

Expenses by phone in August.

SISMANOGLIO
MEGARO

 SISMANOGLIO
MEGARO

Empire's ground of orbas

FFA

مردود

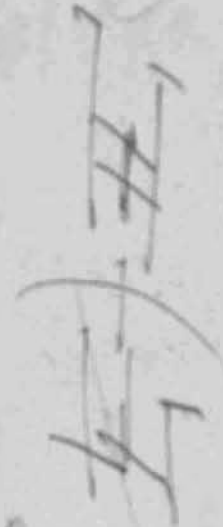
~~Empire's ground of orbas~~

senden gayer

semen

E.P

12

آفت

اوغنی صنف: نظر انبلا ارفنا صنف

4272

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΡΥΘΜΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μ. ΣΑΡΡΟΥ

SISMANOGLIO
MEGARO

*Μεταφράσθη εν Αθήναις
το 1922
11 Δεκεμβρίου
1/2/1922
Σ.Τ.Φ.*

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ)

07 ΔΕΚ. 1995 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΣΤΙΑΣ

1921

SISMANOGLIO
MEGARO

196 1/23 15

ΣΧΜ. — «Ο μεταφραστής έχει μόνος τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέπη τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ δημοσίᾳ αἰθούσῃ παράστασιν τοῦ ἔργου τούτου, κατὰ τὸν νόμον ΓΥΠΠ' (ἀρ. 3483).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΤΗΝ ΜΟΥ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ

ΝΟΥΛΑΝ ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

SISMANOGLIO
MEGARO
Α Μ Σ.

 **SISMANOGLIO
MEGARO**

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, βασιλιάς τῶν Μυκηνῶν.
ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ, δοῦλος του.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ τῆς Χαλκίδας.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ, βασιλιάς τῆς Σπάρτης.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ, γυναίκα τοῦ Ἀγαμέμνονα.
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ τῆς Κλυταίμης.
ΑΧΙΛΛΕΥΣ, βασιλιάς τῆς Φθίας.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

(Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Αὐλίδαν.)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀγαμέμνων. Ἐλα, γέροντα, ἐμπρός στή σκηνή μου.

Πρεσβύτες. Ἐρχομαι βασιλιά μου, εἰ νῦν
σχεδιάζεις;

Ἀγαμέμνων. Θὰ ῥθῆς;

Πρεσβύτες. Φτάνω ἀμέσως.

Ἦπνον τὰ γηρατειά μου δὲν ἔχουν
καὶ τὰ μάτια μου πάντα ἀγρυπνοῦν.

5

Ἀγαμέμνων. Σὰν τί τάχα νὰ γέροντα αὐτὸ τάστρο,
τὸ λαμπρό, ποὺ μεσοῦρανα τρέμει
σὴν ἐφτάστηρη Ποίλεια σιμά;
Δὲν ἀκούσται φωνὴ κἀν πονίαν
οὔτε θάλασσαν; τέλεια γαλήνη
βασιλεύει στὸν Εὐρυπὸ αὐτόν.

10

Πρεσβύτες. Μὰ γιατί, βασιλιά μου Ἀγαμέμνονα,
ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή σου γυρίζεις;
Κήσυχάζει δ' ἀκόμα ἡ Αὐλίδα
καὶ τοῦ κάστρου οἱ φρουροὶ δὲν ἀλλάξαν.
Πᾶμε μέσα.

15

Ἀγαμέμνων. Ζηλεύω σε, γέροντα,
καὶ ὅποιον ἔζησε δίχως κινδύνους
ἄγνωστος καὶ ἄδοξος τὸν ζηλεύω·
δὲν ζηλεύω ὅποιους ζοῦν σὲς τιμῆς.

- Πρεσβύτης.** Μὰ ἔδῳ στέκει τῆς ζωῆς μας ἡ χάρις. 20
Ἄγαμέμνων. Κι ὅμως εἶν' ἐπικίνδυνη χάρις.
 Κοί τιμές εἶναι βέβαια γλυκῆς,
 μὰ ἂν σκοντάφουν στὰ ἐνάντια πικραίνουν.
 Πότε τὰ σφάλματά μας στοὺς θεοὺς
 ἀναποδογυρίζουν τῆ ζωὴ μας, 25
 κι ἄλλοτε τῶν ἀνθρώπων πολλὰς
 καὶ δυσάρεστες γνῶμες τὴν τρώγουν.
- Πρεσβύτης.** Δὲ μ' ἀρέσουν αὐτὰ, βασιλιά μου,
 νὰ τὰ λές' δέ σε γέννησ' ὁ Ἀτρείας
 νάχης ὅλα τῆς ζωῆς τὰγαθὰ. 30
 Σὰ θνητὸς ποῦ εἶσαι θάχης χαρὰ
 μὰ καὶ λύπη· Κεῖν ἂν δὲν τὸ θέλῃς,
 τῶν θεῶν οἱ βουλὲς τέτοιες εἶναι.
 Μὰ εἶν' ἀνάφταις τοῦ λύχνου τὸ φῶς
 καὶ τὸ γράμμα σου γράφεις αὐτό, 35
 ποῦ στὰ χέρια σου ἀκόμα βαστάς,
 μὰ καὶ πάλι ὅσα γράφεις τὰ σβήνεις,
 τὸ σφραγίζεις καὶ πάλι τὸ λύνεις,
 οἴχνεις τὸ πινακίδι σου χάμιω,
 καὶ πικρὸ δάκρυ χύνεις, 40
 καὶ καμιά ἀμφιβολία δὲν ἀφήνεις
 πὼς δὲ βρίσκεσθαι στὰ συγκαλά σου.
 Τεῖναι ὁ πόνος σου; τεῖναι; τί πράμα,
 βασιλιά μου, στήθεσίνε; γιὰ 'πέ μου.
 Θὰ τὸ πῆς σ' ἀγαθὸ καὶ πιστὸν ἀνθρώπο σου 45
 στὴ γυναῖκα σου τότε ὁ Τυνδάραος
 μ' ἔστειλε γιὰ προικιὸ τῆς
 κἔμπιστο συνοδὸ τῆς.
- Ἄγαμέμνων.** Τρεῖς κόρες τῆς Θεστιάδας Λήδας γίνηκαν,
 ἡ Φοῖβα, ἡ Κλυταιμῆστρα, πῶχω ἠμόζυγη, 50
 κὴ Ἑλένη, ποῦ σ' αὐτὴν οἱ πλεῖο καλότιχοι
 νιοὶ τῆς Ἑλλάδας πῆγαν γιὰ γαμπροί. Βαρεῖες
 φοβέρες γένονταν κι ἀλληλοσκοτομὸ
 τοῖμαζαν, ποιοὶ δὲ θάπαιρναν τὴν κορασιά.
 Δὲν ἤξερε ὁ πατέρας τῆς Τυνδάραος, 55
 πὼς νὰ τῆ δώσῃ ἢ μὴν τῆ δώσῃ ἀσκόνταφτα.
 Τούρθε στὸ νοῦ συμμεταζύ τους νιὸ ὄρκιστοῦν
 καὶ δώσουν οἱ γαμπροὶ τὰ δεξιὰ χέρια τους
 καὶ στοῦ βωμοῦ τῆς φλόγης νὰ χύσουν σπονδές,
 κι αὐτὰ νὰ βεβαιώσουν μὲ κατάρα τους: 60
 Ὅποιον κιἂν γένῃ ἡ Τυνδαρίδα ταίρι του

νὰ τὸν συμβοηθοῦν ἂν ἀπ' τὸ σπίτι του
 τὴν πάρη ἕλλος καὶ φύγη κι ἀφήσ' ἔτσι αὐτόν·
 νὰ πολεμοῦν τὸν ἄρπαγα, νὰ τοῦ χαλνοῦν
 τὴ χώρα, κὰν εἶν' Ἕλληνας κὰν βάρβαρος. 65
 Κι ἀφοῦ ὁ γέρο Τυνδάρως μὲ νοῦ βαθὺ
 τοὺς ἔπεισε καὶ τοὺς κατάφερ' ὁμορφα,
 τὴν κόρη ἀφήνει νὰ διαλέξη ἓνα γαμπρόν,
 ὅποιον τῆς Ἀφροδίτης οἱ γλυκὲς πνοὲς
 θᾶφερναν. Κιαὐτὴ τὸ Μενέλαο διάλεξε, 70
 ποὺ εἶθε νὰ μὴν τὴν ἔπαιρνε. Σὰν ἔφτασεν
 ἀπ' τὴ Φρυγία στὴ Σπάρτη ὁ Πάρης πῶκρινε
 τὲς θεές, ὡς λέν, φορώντας ἀνθερὴ στολὴ
 κι ὠραῖα χρυσαφικὰ μὲ λοῦσο βάρβαρο,
 πόθησε τὴν Ἑλένη, τὸν ποθεῖ κι αὐτὴ, 75
 κι ἄρπάζει τὴν καὶ πᾶσι στῆς Ἴδας τὰ μαντριά,
 γιὰτ' ἔλειπ' ὁ Μενέλαος. Κι αὐτὸς τρελλὸς
 ἀπ' τὸ κακό του στὴν Ἑλλάδα πρόβαλε
 τοὺς παλιούς ὄρκους τοῦ Τυνδάρου μαρτυριά,
 πὼς πρέπει τὸν ἀδικημένο νὰ βοηθοῦν. 80
 Λοιπὸν ἀρματωμένοι οἱ Ἕλληνες ὁρμοῦν
 ἐδῶ μὲς στὴν Αὐλίδα τὴ στενόπορη
 μ' ὄπλα, καρδβια, ἀμάξια κι ἄλογα πολλὰ.
 Κεμὲ διαλέγουν στρατηγὸν, ποὺ εἰμ' ἀδερφὸς
 τοῦ Μενελάου. Κι αὐτὸ τᾶξιόν μ' ἀμποτε 85
 ἄλλος κανεῖς νὰ τῶπαιρνε ἀντὶς ἐγὼ.
 Κένῳ μαζεύτηκε ὅλος ὁ στρατὸς ἐδῶ
 μὲς στὴν Αὐλίδα στέκομ' ἀταξίδεντοι.
 Κι ὁ μάντης Κάλχας στὴν ἀνάγκη λάλησε
 τὴν κόρη μου Ἰφιγένεια νὰ δώσω ἐγὼ 90
 θυσία στοῦ τόπου τὴν προστάτριαν Ἀρτεμη.
 Κεῖτοι θὰ πᾶμε καὶ τὴν Τροία θὰ πάρωμε·
 μὰ δίχως τὴ θυσία αὐτὰ δὲ γέγονται.
 Κεγὼ εἶπα στὸν Ταλθύβιο εὐθύς σὰν τᾶκουσα
 νὰ διαλαλήσῃ πὼς ἀφήνω ἐλεύτερο 95
 τὸ στρατόν ὅλο, γιὰτὶ δὲ βαστῶ ποτὲ
 τὴν κόρη μου νὰ σφάζω. Μὰ ὁ ἀδελφός μου πλιά
 μὲ κάθε λόγο νὰ ὑπομείνω τὰ δεινὰ
 μᾶπεισε. Κεῖτοι στὴ γυναῖκα μου ἔγραψα
 τὴν κόρη μας νὰ στείλῃ γιὰ νὰ παντρευτῇ
 τὸν Ἀχιλλέα, παινώντας τὴν ἀξία του,
 καὶ λέοντας πὼς δὲ θέλει μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς
 νὰ πάη, ἂν δὲν τοῦ φέρωμε τὴ νύφη ἐδῶ· 100

- σὲ τέτοιο γάμο ψεύτικο τῆς κόρης μου
θα πίστευε ἢ γυναῖκα μου νὰ φέρῃ την. 105
- Καὶ μόνοι αὐτὰ ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ξέρομεν
ἐγώ, ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Κάλχας κι ὁ Μενέλαος.
Ἵσα ὅμως τότε δὲν τὰ σκέφτηκα καλά,
τώρα τάλλασω, γέροντα, στὸ γράμμ' αὐτό,
ποῦ μ' εἶδες στὴν ἀστροφεγγιὰ νάνοιγοκλειῶ. 110
- Ἐμπρὸς πάρε τὸ γράμμ' ἐντὸ καὶ πήγαινε
στ' Ἄργος. Κι ὅσα ἢ γραφῆ μέσα στίς δίπλες τῆς
κρύβει θὰ σοῦ τὰ πῶ, ἀφοῦ στὴ γυναῖκα μου
καὶ σ' ὅλο μου τὸ σπίτι εἶσαι πάντα πιστός.
- Πρεσβύτης.* Λέγε καὶ ξήγα, καὶ μὲ τὴ γλῶσσα νὰ πῶ
σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα σου αὐτό. 115
- Ἀγαμέμνων.* Ὡ τῆς Λήδας βλαστάρη, σοῦ στέλλω
νέα γραφῆ κοντὰ στάλλο μου γράμμα,
νὰ μὴ στείλῃς τὴν κόρη σου ἐδῶ
στὴν ἀκύμαντὴ Αὐλίδῃ, στῆς Εὐβοίας
τὴν πλατύκολπη τοῖτῃ φτεροῦδα. 120
- Καὶ τὸ γάμο τῆς κόρης μας πλιὸ
θα τὸν κάνουμε σ' ἄλλόν καιρό.
- Πρεσβύτης.* Κι ὁ Ἀχιλλεύς ποῦ γίγναι τὸ γάμο
δὲ θυμῶνει, δὲ φουσιμάνει
μ' ἐσὲ καὶ τὴ γυναῖκα σου; αὐτὸ
φοβερό εἶναι. Γιὰ ξήγα τί λές. 125
- Ἀγαμέμνων.* Ἦ Ἀχιλλεῖα μόνον τῶνομα βγήκε,
μὰ γιὰ γάμο δὲν ξέρει αὐτός, οὔτε
τὸ τί κάνουμε, οὔδὲ πῶχο τάξει
μὲ τὰ λόγια τὴν κόρη μου νύφη
στὴ ἀγκάλῃ του ἐγὼ νὰ τον δώσω. 130
- Πρεσβύτης.* Φοβερή, βασιλιά μου, εἶναι ἡ τόλμη σου αὐτὴ
νὰ θυσιάσῃς τὴν κόρη σου γιὰ τοὺς Λαητοίς,
ποῦ τὴν ἔταξες νύφη στὸ γιὸ τῆς θεῆς. 135
- Ἀγαμέμνων.* Ὅϊμέ, σάλεψ' ὁ νοῦς μου,
ὄϊμέ, πέφτω σὲ τῆλα βαρειά.
Τρέξε, κίνα τὰ πόδια γοργά,
τὰ γεράματα νίκα.
- Πρεσβύτης.* Τρέχω εὐθύς, βασιλιά μου. 140
- Ἀγαμέμνων.* Μὴν καθίσῃς στοῦ λόγγου τὲς βρούσες,
γλυκὸς ὕπνος νὰ μὴ σὲ πλανέψῃ.
- Πρεσβύτης.* Μπα θεὸς νὰ φυλάξῃ.
- Ἀγαμέμνων.* Καὶ παντοῦ δὰ ὅπου ὁ δρόμος χωρίζει
κύτα, φυλάγε μὴ σοῦ ξεφύγῃ 145

γοργὰ τρέχοντας κανέν' ἄμῃσι,
 πού θά φέρῃ τὴν κόρη μου ἐδῶ,
 οἰῶν Δαναῶν τὰ καράβια.

Πρεσβύτης.

Καλά.

'Αγαμέμνων. Κιᾶν θά βρῆς πρὸς τὲς πύλες τῆς χώρας
 τὴν πομπή, δράξῃ τὰ χαλινὰ 150
 τῶν ἀλόγων καὶ γύρνα τὴν πίσω
 στὰ Κυκλώπεια τὰ κάστρα ξανά.

Πρεσβύτης. Πῶς ἡ κόρη σου θά μὲ πιστέψῃ
 κῆ γυναῖκα σου τέτοια σὸν πῶ;

'Αγαμέμνων. Τῆ σφραγίδα αὐτῆ πῶχει τὸ γράμμα 155
 φύλαγε. Σύρῃ πλιὸ ἀσπρίζει τὸ φῶς
 τῆς λιμπρῆς χαραναγῆς καὶ τοῦ 'Ηλιοῦ
 τὸ τετράλογο πύρινο ἄμαξι

βοήθη με στὰ δεινὰ μου κέρσι. 160
 Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον ξανέννας
 ὡς τὸ τέλος νὰ ζήσῃ ευτυχῆς
 δίχως λύπες δὲν εἶναι παντὶς.

ΠΑΡΟΔΟΣ

Χορὸς γυναικῶν.

(*Στροφή α'.*)

Μὲς στῆς Αὐλίδας ἄραξα τὸ ἄμμονδερὸ ἀκρογιαλί, 165

τὸ στενορρέματο Εὐρύπιο περνώντας, σὶν ἀφήκα
 τὴ χώρα μου Χαλκίδα ἐγὼ, πού τὰ νερά τῆ θρέφουν
 τῆς ξακουστῆς 'Αρτέουσας, νὰ ἰδῶ στρατὸ καὶ στόλο 170

τῶν ἀντρειωμένων 'Αχαιῶν, πού μὲ καράβια χίλια,
 καθὼς μᾶς λέν οἱ ἄντρες μας, τοῖς ὀδηγοῦν στὴν Τροία
 ὁ ἀφέντης 'Αγαμέμνονας μὲ τὸν ξανθὸ Μενέλαο, 175

γιὰ τὴν 'Ελένη πού ἄραξαε στὸν καλαμοσπαρμένον
 Εὐρῶτα ὁ Πάρις ὁ βοσκός, τῆς 'Αφροδίτης δῶρο, 180

τότε πού μὲ τὴν 'Αθηνᾶ καὶ μὲ τὴν 'Ἡρα ἢ Κίπρη
 λογόφερνε κέμάλωνε στὲς δροσερῆς βουσοῦλες
 κέλεγε πούναι ἡ πρώτη στὴν ὀμορφιὰν αὐτῆ.

(*Ἀντιστροφή α'.*)

Μὲς στᾶλος τῆς 'Αρτέμιδας πού εἶδε πολλές θυσίεσ, 185

μὲ κόκκινα ἤρθα μάγουλα ἀπὸ τὴ ντροπὴ ἀνθισμένα,
 νὰ ἰδῶ ὄπλα, ἀσπίδες καὶ σκηνές, νὰ ἰδῶ κι ἀλόγων πλῆθος
 κι ἄρματωμένους 'Ελληνας. Κεῖδα τοῖς δυὸ συντρόφους

τοὺς Αἰάντες, τοῦ Οὐλέα τὸ γιὸ κι αὐτὸν τοῦ Τελαμῶνα,
 τῆς Σαλαμῖνας καύχημα, τὸν Παλαμήδη — ἀγγόνι 195

τοῦ Ποσειδῶνα—καὶ μαζί τὸν Πρωτεσίλαο· παίζουν
χαρούμενοι σὲ σχήματα πολύπλοκα τὰ ζάρια·
καὶ τὸ Διομήδη πού χαρά του αὐτὸς εἶχε νὰ ρίχνῃ 200
τὸ δίσκο, καὶ τὸ θαυμαστὸ πολεμιστὴ Μηριόνη,
καὶ τοῦ Λαέρτη εἶδα τὸ γιόν ἀπ' τὰ νησιώτικα ὄρη,
καὶ τὸ Νηρέα, πού ὄλους περνάει στὴν ὁμορφιά. 205

(Ἐπωδός).

Εἶδα τὸ γοργοπόδαρο κισάνεμο Ἀχιλλέα,
τάνάθρεμμα τοῦ Χείρωνα, τῆς Θέτιδας τὴ γένηνα,
πού στὰ χάλικια τοῦ γυαλοῦ βαριά ὀπλισμένος τρέχει 210
κι ἀμάξι μ' ἄτια τέσσερα πασχίζει νὰ περάσῃ. 215
Κι ὁ ἀμαξηλάτης Εὐμήλος, τ' Ἀδμήτου ὁ γιός, φωνάζει
καὶ μὲ τὴ μάστιγα χτυπᾷ τὰ ζηλεμένα του ἄτια,
πού εἶχαν χρυσὰ τὰ γαλινὰ κῆταν τὰ δυὸ τῆς μέσης 220
λευκόστιχτα κι ἀσπρόμαυρα, καὶ τάλια δυὸ, τὰπῶξο,
ξανθότριχα, καὶ παρδαλὰ τὰ ποδοστράγαλα εἶχαν. 225
Κι ὁ Ἀχιλλέας ἀκούραστος πηδᾷ βαριά ὀπλισμένος
πάντα κοντὰ στήμιξι καὶ δίπλα στοῖς τροχοῖς. 230

(Στροφή β').

Εἶδα καὶ θαύμασα ἀμείτρα καράβια, τὰ γυναίκεια
τὰ μῆτια μου δὲ χόρταζαν ἀπ' τὴ χαρὰ νὰ βλέπουν.
Πενήντα πλοῖα πολεμικὰ πρὸς τὸ δεξιὸ τὸ μέρος 235
ὁ Ἀχιλλέας τὰ κυβερνᾷ, τῶν Μηριμιδόνων Ἀρης.
Ἔχουν ἀγάλματα χρυσὰ στὴν πλώρη τῶν Νεραίδων,
στὲς πρύμνες τὴ σημαία τ' Ἀχιλλεῖκου στρατοῦ. 240

(Ἀντιστροφή β').

Κοντὰ τους πλοῖα Ἀργίτικα στέκονταν ἄλλα τόσα,
πού οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ τὰ κυβερνοῦν, ὁ γιός τοῦ Μηκιστία
ὁ Εὐρύαλος, κι ὁ Στένελος ὁ γιός τοῦ Καπανία. 245
Κατόπι τοῦ Θησέα ὁ γιός μ' ἐξήντα πλοῖα, πῶχει
σ' ἀμάξια μ' ἄτια φτερωτὰ τὴ θεᾷ Ἀθηνᾷ, πού δίνει 250
στοὺς ναῦτες ἡ θωριά τῆς ἑλπίδα καὶ χαρὰ.

(Στροφή γ').

Εἶδαμε καὶ τῶν Βοιωτῶν πενήντα πλοῖα, πού εἶχαν
στῆς πρύμνης τῶν τὰκρόκορφα σημαδιακὸ στολίδι· 255
τὸν Κάδμο αὐτὸ παράσταινε, πού ἐκράτει χρυσὸ δράκιο.
Εἶχαν τὸν ἥρωα Λήϊτον ἐκεῖνα γι' ἀρχηγό τους. 260

Κιάπο τὸ Θρόνιο τὰκουστὸ κίνησε ὁ γιὸς τοῦ Οἰλέα
καὶ φτάνει μ' ἄλλα τόσα καρῆβια Λοκρικὰ.

(Ἀντιστροφή γ'.)

Φέρνει κι ἀπ' τὴν Κυκλώπεια Μυκήνα ὁ γιὸς τ' Ἀτρέα 265
σ' ἑκατὸ πλοῖα στρατὸν πολὺ· κῆρι συναρχηγό του
τὸ φίλο του Ἄδραστο· γι' αὐτὴ νὰ ἐκδικηθῆ ἡ Ἑλλάδα,
ποῦ γι' ἄντρα βάρβαρο ἄφηκε τὰνίκτορά της. Εἶδα 270
καὶ τὴ σημαία τοῦ Νέστορα τῆς Πύλου, μὲς στὴν πρύμνη,
ποῦ εἶχε μὲ πόδια ταύρου τὸν ποταμὸ Ἀλφειό. 275

(Στροφή δ'.)

Μὲ τὸ Γουνέι ὡς ἀρχηγὸ τῶν Αἰνιάνων ἦταν
δώδεκα πλοῖα· καὶ σιμὰ τῆς Ἴλιδας οἱ ἀρχόντοι· 280
Ἐπειοὺς τοὺς ἔλεγ' ὁ στρατός· τὸν Εὐρυτο εἶχαν πρῶτο.
Κι ὁ Μέγης τοῦ Φιλέα ὁ γιός, ἀπὸ τῆς Ἐχινάδες, 285
τὰ κακοζύγωτα νησιά, κυβερνας τῶν Ταφίων
τὰ πλοῖα, ποῦ εἶχαν στείλει μὲ τῆσπρα τὰ κουριά.

(Ἀντιστροφή δ'.)

Κι ὁ Σαλαμίνιος Αἴαντας τὰ δὺὸ πλευρὰ τοῦ στόλου, 290
τὸ δέξιο καὶ τὰριστερό, σὲ μιὰ σιρὰ τὰ σμίγει
μὲ δώδεκα γοργότατα καρῆβια ἀραδιασμένα.
Ἔτσι ἄκουσα τὸ ναυτικὸ στρατὸ κῆρι τὸν εἶδα· 295
κι ἂν θὰ προβάλλουν μπρὸς ὁ αὐτὸν οἱ βάρκες τῶν βαρβάρων
δὲ θὰ ξαναγυρίσουν πλιά, κατὰ τὸ στόλο ποῦ εἶδα. 300
Ὅσο δὰ γιὰ τὸν πεζικὸ στρατὸ ἤκουσα στὸ σπῆτι
πολλά, κι ἀνάγκη τῶρα δὲν εἶναι νὰ τὰ πῶ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Α'.

Πρεσβύτης. Μενέλαε, ἔχεις τόλμη κακὴν κι ἀπειρη.
Μενέλαος. Φύγε· εἶσαι στὸν ἀφέντη σου πολὺ πιστός.
Πρεσβύτης. Τιμὴ μοῦ φέρνει ἡ προσβολὴ ποῦ μῶκανες. 305
Μενέλαος. Θὰ κλάψης, ἂν θὰ κάνης τὰ δὲν πρέπει σου.
Πρεσβύτης. Δὲν πρέπει νάνοιχτῆ τὸ γράμμα ποῦ κρατῶ.
Μενέλαος. Μηδὲ νὰ φέρης στὴν Ἑλλάδα ὅλη κακὰ.
Πρεσβύτης. Μάλλονε μ' ἄλλους· κι ἄφησε σ' ἐμέν' αὐτό.
Μενέλαος. Δὲ θὰ τὰφήσω.
Πρεσβύτης. Κι σὺδ' ἐγὼ τὸ παρατῶ. 310
Μενέλαος. Σοῦ σπάζω μὲ τὸ σκῆπτρο τὸ κεφάλι σου.
Πρεσβύτης. Τιμὴ μου νὰ χαθῶ γιὰ τὸν ἀφέντη μου.
Μενέλαος. Ἄφρε το· οἱ δοῦλοι πρέπει λίγα νὰ μιλοῦν.

- Πρεσβύτης.* Ἀφέντη μου Ἀγαμέμνονα, ἀδικούμεστε·
αὐτὸς μὲ βία τὸ γράμμα σου ἀπ' τὰ χέρια μου 315
μ' ἄρπαξε, καὶ δὲν κάνει τὰ προπούμενα.
- Ἀγαμέμνων.* Τεῖν' αὐτὴ ἡ λογομαχία κοί φωνές μπρὸς τὴ σκηνή;
Μενέλαος. Βάσῃν ἔχουν τὰ δικά μου λόγια κι ὄχι τούτου ἔδῳ.
Ἀγαμέμνων. Τί μαλώνεις σύ, Μενέλαε, μ' αὐτὸν καὶ τὸν τραβᾷς;
Μενέλαος. Ρίξε πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα γιὰ νάρχισω νὰ σοῦ πῶ. 320
- Ἀγαμέμνων.* Θαρρεῖς τρέμω νὰ κυτάξω σε τ' Αἰρέα γιὸς ἐγώ;
Μενέλαος. Βλέπεις τοῦτο δὰ τὸ γράμμα, ποῦ θὰ φέρῃ συμφορές;
Ἀγαμέμνων. Βλέπω, μὰ ἀπὸ τὰ δικά σου χέρια πρῶτα δός μου το.
Μενέλαος. Ὅχι, πρὶν νὰ δεῖξω τὰ γραμμένα σ' ὄλους τοὺς Δαναοὺς.
Ἀγαμέμνων. Μήπως τᾶνοιξες καὶ ξέρεις ὅσα ἐσὺ δὲν ἔπρεπε; 325
Μενέλαος. Ξέρω τὲς κρυφές σου πράξεις, ὥστε ἐσὺ νὰ πικραθῆς·
Ἀγαμέμνων. Χαρὰ στὴν ἀνετροπιά σου. Καὶ ποῦ τόπιασες αὐτό;
Μενέλαος. Καρτερώντας νάρθη ἢ κόρη σου ἀπὸ τ' Ἄργος στὸ στρατό.
Ἀγαμέμνων. Γιατί νὰ παραμονεύῃς με; δὲν εἶναι ἀνετροπιά;
Μενέλαος. Μὲ κεντοῦσε ἡ περὶ φρονία· δοῦλος σου δὲν εἰμι' ἐγώ. 330
Ἀγαμέμνων. Δὲ μ' ἀφήνουν νὰ εἶμαι κύριος τοῦ σπιτιοῦ μου; τεῖναι αὐτό;
Μενέλαος. Σκέπτεσαι λοξά, ἄλλε τώρα, ἄλλα κατόπι κι ἄλλα πρὶν.
Ἀγαμέμνων. Λὲς κομπά; μὰ ἡ στήν γλῶσσα τῶν κακῶ εἶναι μισητή.
Μενέλαος. Τᾶστατα μυαλά τοὺς φίλους τοὺς μπερδεύουν κι ἀδικοῦν.
Θέλω νὰ σ' ἀποξελέξω, μὰ ἀπὸ τὴν ὀργή σου ἐσὺ 335
μὴν ξεφεύγῃς τὴν ἀλήθεια· σύντομα θὰ σοῦ τὰ πῶ.
Ξέρεις, ὅταν προσπαθᾷσες πῶς νὰ γένῃς ἀρχηγὸς
τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν Ἴφροία, —τάχα πὸς δὲν τόθειλες
μέσα σου ὅμως τὸ ποθοῦσες, —πόσον ἦσαν ταπεινὸς
σφίγγοντας τὸ κ' ἴθε χέρι καὶ τὲς θύρες σου ἀνοιχτές 340
εἶχες σ' ὄλους κέχαρέτας τὸν καθένα στὴ σειρά,
κι ἂν δὲν τόθειλεν ἀκόμα, νὰγοράσης τὴν τιμὴ
μὲ τοὺς τρόπους σου ζητώντας; Μὰ σὰν πῆρες τὴν εὐθὺς
τρόπους ἄλλαξες, στοὺς φίλους δὲν ἐφέρουσαν σὰν πρὶν,
μέσα ἐκλείστης κείχες γένει δυσκολοπλησίαστος. 345
Ὁ καλὸς ποτὲ δὲν πρέπει σὰν τὸν βρῆ μεγάλη ἀκμὴ
καὶ τοὺς τρόπους του ν' ἀλλάξῃ, μόνον πρέπει νὰ φανῇ
τότε σταθερὸς στοὺς φίλους, ποῦ εὐτυχώντας ἠμπορεῖ
νὰ τοὺς ὀφείλῃ. Τὰ βλέπεις ἀπ' ἀρχῆς σ' ἡῦρα κακόν.
Κι ὅταν ἦρθε στὴν Αὐλίδα τῶν Ἑλλήνων ὁ στρατὸς 350
πάλι τίποτε δὲν ἦσαν, κι ἀπ' τῶν θεῶν τὴ συμφορὰ
τάχασες, ποῦ ἄερας πρῆμος δὲ φυσοῦσε, κοί Δαναοὶ
φώναζαν τὰ πλοῖα νὰφήσουν κι ἄδικα νὰ μὴ μοχθοῦν
στὴν Αὐλίδα, πόσον εἶχες ταραχὴ κι ἀθλία θεωρία
μὴ τὸν κάμπο τοῦ Πριάμου δὲ γεμίσης μὲ στρατὸν 355

κυβερνήτης χίλιων πλοίων. Καί μ' ἐρώταες: τί πορεύα
 νάβρω μέε στην ἀποριά μου, δόξα νά μή στερηθῶ
 χάνοντας τήν ἐξουσία; Κι ἄμα ὁ Κάλχος λάλησε
 πῶς οἱ Ἄργεῖοι θά ξεκινήσουν τότε, ὅταν τήν κόρη σου
 στήν Ἀρτέμιδα θυσιάσης, πρόθυμα τήν ἔναξες· 360
 καί μηνᾶς μέ θέλημά σου — μέ βιάν ὄχι, μήν τό 'πῆς—
 στή γυναικα σου νά στείλῃ ἐδῶ τήν κόρη σου, ἀφορμή
 τ' Ἀχιλλεία νά γένη ταίρι. Μά ἄλλαξες γνώμην εὐθύς
 κι ἄλλα γράφεις, πῶς τῆς κόρης σου δέ γένεσαι φονιάς·
 κείναι ὁ ἴδιος δά ὁ αἰθέρας, ὅπου τάκουνσεν αὐτά. 365
 Καί μύριοι ἄλλοι τόχουν πάθει· γιά νά 'ρθοῦν στά πράματα
 πρόθυμα κοιιᾶζον πρώτα, κέπειτα τραβιοῦντ' αἰσχρά,
 πότε γιατί ἀκοῦν ἀνόητους, πότε δίκια, γιατί αὐτοί
 δέ μποροῦν νά κυβερνήσουν. Κρίμα στήν ταλαίπωρη
 τήν Ἑλλάδα, πού ἐνώ θέλει μέ τιμῆ νάγωνιστῆ, 370
 τώρα τοῦς καντιποτένιους βάρβαρους θάφήσῃ πλιά
 γιά σέ καί τῆ θυγατέρα σου νά τήν ἀναγελοῦν.
 Κυβερνήτῃ τῆς πατρίδας· καί τῶν ὀπλων ἀρχηγό
 ἐγώ δέ θάβανα κανέναν ἀπό φιλοπροσοπιά·
 θέλει νοῦν ὁ στρατηλάτης, θέλει φρένα ὁ ἀρχηγός. 375

Χορός. Ὅταν τιδέρφια πέσουν σέ μιλώματα,
 φέρνει πολὺ κακὸ ἢ λογισμῆς τούς.

Ἀγαμέμνων. Θέλω νά σου κάνω λίγα καί καλὰ μιλώματα,
 δίχως νά ψηλοσηκώσω ἀνέντροπα τὰ μάτια μου,
 μόν πραικί σάν ἀδερφός σου· πάντα ντρέπεται ὁ καλός.
 Τί ἔχεις κόκκινο τὸ μάτι, 'πέ μου, τί φουσομανάς; 380
 Ποιός σε φταίει; τί θέλεις; νάχης τήν καλή σου ἐπιθωμείς;
 δέ μπορῶ νά σοῦ τῆ δώσω, ἀφοῦ τῆ φύλαξες κακά.
 Θέλεις γιά τὰ σφάίματά σου ἐγώ ὁ ἀθῶος νά τραβῶ;
 Ἡ σε καίει ἡ δική μου δόξα; Ἄλλὰ ζητᾶς στήν ἀγκυλιά 385
 νάχης ὁμορφη γυναῖκα; μά σοῦ λείπουν τὰ μυαλά
 κοί καλοὶ τρόποι σοῦ λείπουν· ὁ κακός κακὰ ποθεῖ.
 Κι ἂν ἐγώ ἄλλαξα κατόπι μὴν ἀπόφαση στραβῆ,
 τ' ἔχα εἶμι' ὀμυαλος; ἐσύ 'σαι πλειότιρο, πού ἀφοῦ ἔχασες
 μιὰ ἄπιστη γυναῖκα, θέλεις νά τήν λάβῃς πάλι, ἐνώ 390
 γιά καλό σου ὁ θεός τήν πῆρε. Στόν Τυνδάραο ὠρχίστηκαν
 οἱ στραβόμυαλοι τῆς κόρης των γαμπροί· ἀλλ' αὐτὸ θαρρῶ
 τόκανε ἡ Ἑλένη πούγεν ὁ καθίς των, κι ὄχι ἐσύ.
 Πέρο' τους τώρα καί πολέμα· γιατί εἶν' ἔτοιμοι οἱ μωροί·
 μά ἔχει νοῦν ὁ θεός καί ἔρει τοῦς καταναγκαστικούς 395
 καί κακοδομένους ὄρκους. Καί δέ θά σκοτώσω ἐγώ
 τὰ παιδιὰ μου, γιά νά λάβῃς ἀδικη χαράν ἐσύ

- με τὴν τιμωρία τῆς ἀθλίας σου γυναίκας, ἐνῶ ἐμὲ
 νύχτα μέρα θά με τραῶν τὰ δάκρυα, πῶσαζ' ἄνομα
 τὸ παιδί πῶσω γεννήσει. Ἀυτὰ σοῦ τά εἰπα ὀρθὰ κοφτά· 400
 κι ἂν ἐσὺ δὲ φρονιμύνης, ξέρω τί θά κάνω ἐγώ.
- Χορός.** Ἀυτὰ εἶν' ἐναντία στὰ πρὶν λόγια, ἀλλὰ σωστά·
 καὶ τὰ λυποῦνται τὰ παιδιὰ τους οἱ γονεῖς.
- Μενέλαος.** Δὲν εἶχα ὁ δόλιος ἐγγενεὶς νά με πονοῦν.
- Ἀγαμέμνων.** Θάχης, ἂν δὲ ζητᾶς νά καταστρέψης τους. 405
- Μενέλαος.** Καὶ ποῦ θά δείξης πῶχομεν ἕνα γονιό;
- Ἀγαμέμνων.** Βοηθῶντες σε σὲ φρόνιμα, ὄχι σὲ τραλλιά.
- Μενέλαος.** Πρόπει οἱ δικοὶ νά συμπονοῦνε τοὺς δικούς.
- Ἀγαμέμνων.** Ζήτα μου δίκια, ἀλλ' ὄχι νά πικραίνης μὲ.
- Μενέλαος.** Δὲν τὰ τραβῶ μαζί μὲ τὴν Ἑλλάδ' αὐτά; 410
- Ἀγαμέμνων.** Κῆ Ἑλλάδα εἶναι τραλλή μὲ σέ, ἀπ' ὀργή θεοῦ.
- Μενέλαος.** Καμάρανε τὸ σκήπτρο σου, ἀφ' οὗ πρόδοκες
 τὸν ἀδερφό σου. Ἴσως κι ἄλλους τρόπους θὰ βροῦ
 καὶ φίλους ἄλλους.
- Ἄγγελος.** Ἀγαμέμνονα, ἀρχηγὴ
 τῶν Πανελλήσιων, καὶ φέροντας αἰεὶ 415
 τὴν κόρη σου Ἰφιγένεια. Συνοδεύει τὴν
 κῆ μάνα της, ἡ Κλυταιμνήστρα σου, μαζί
 κι ὁ γιός σου Ὀρέστης βλέποντάς τους θά χαρῆς.
 τόσον καιρὸ ἀφ' οὗ λείπεις ἀπ' τὸ σπιτί σου.
- Ἀλλὰ ἐπειδὴ κέτραβήσαν δρόμο μακριά,** 420
 τῆσρά τους πόδια πλατὶ σὲ βροῦση δροσερή,
 καθὼς καὶ τῶλόγιά τους, ξεκουράζον τα
 κέκαθισαν νά φάν στὴ γλόη τῶν λιβαδιῶν.
 Μά ἐγὼ ἔπρξα μπροστὰ γιὰ νά προετοιμασθῆς.
- Κέραθεν ὁ στρατός πῶς ἦρθε ἡ κόρη σου,** 425
 γιατί πανιοῦ γοργὸς ὁ λόγος πέταξε.
 Καὶ τρέχουν ὅλοι γιὰ νά ἴδωσιν τὴν κόρη σου·
 Τοὺς εὐτυχεῖς ὅλοι θαυμαζοῦν καὶ τιμοῦν.
 Καὶ λέγουν· εἶναι γάμος ἢ τί γέννημα;
- ἢ πόθησε ὁ ἀφέντης Ἀγαμέμνωνας** 430
 τὴν κόρη του νά ἴδῃ, γι' αὐτὰ τὴν ἔφερε;
 Κι ἄλλοι εἶπαν· τὴν κοπέλα πρὶν τοῦ γάμου της
 τὴ φέρονουν στὴς Λαλίδας τὴν κυρὰ Ἄστειην.
Ἄλλὰ ποῖος θὰ τὴν πόθη; Ἐτοίμασε λοιπὸν
 γιὰ τοῦτα, τὰ πανίστερα, στεφανώστε 435
 τὴν κεφαλή σας μ' ἄνθη, καὶ σὺ, βασιλιά
 Μενέλαε, φρόντιζε γιὰ τὴ χαρά· ἄς βροντοῦν
 μὲς εἰς τὴς σπηγὲς σουραῦλια καὶ χτίποι ποδιῶν·

- γιατί ἦρθε ἡ μέρα αὐτὴ ἡ λαμπρὴ στὴν κορασιά.
- Ἄγαμέμνων.** Σ' εὐχαριστιῶ· ἔμπα τώρα μὲς στὰ δόματα· 440
καὶ τᾶλλα ἡ τύχη θὰ τὰ φέρῃ σὲ καλὸ.—
Ὅμιέ, παῖθε νάρχισσά ὁ δόλιος; τί νὰ πῶ;
Σὲ τί ζυγὸ σκληρῆς ἀνάγκης ἔπεισα!
Θεὸς σφρότερός μου κατατρίχει με,
καὶ μου ἀναποδογύρισε τὰ σχέδια. 445
Ὡ πόσο ἡ ταπεινὴ γενιὰ εἶναι χρήσιμη.
Γιατί μποροῦν αὐτοὶ νὰ κλάψουν εὐκόλα,
κι ὅσα θέλουν νὰ ποῦν· ἐγὼ στοὺς εὐγενεῖς
αὐτὰ δὲν πρόβουν. Τὴ ζωὴ μᾶς κυβερνᾷ
τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ λαὸ δοικεύομε. 450
Ποῦ ἐγὼ νὰ βγάλω δάκρυ τώρα ντρέπομαι,
καὶ νὰ μὴν κλάψω πάλι ὁ δόλιος ντρέπομαι,
σὺν ἔφρασα στές πλεῖσθ' μεγάλες συμφορές.
Καὶ τώρα, τί θὰ ἔπῃ πλεῖσθ' ἐπὶ γυναικῶν μου;
πῶς θὰ διχῶ τὴν; πῶς, σὶά μάταια θὰ τὴ ἴδω; 455
Κοντὰ στὰ κακὰ ποιεῖγα μ' ἀποχάλασον
ἀκάλεστη σὺ μοῦρθε· ἴσως ὅμως φραστικὸ
νῆκολουθῶ τὴν κόρη τῆς, παντρεύοντας
καὶ δίνοντας τὴν σπλαχνίᾳ τῆς, ὅπου ἀσπλαγχο
θὰ μ' εὔρη. Πῶς κλάψω καὶ τὴ δόλια κορασιά, 460
τί κορασιά; ποῦ νύχθη θὰ τὴν πάρῃ εὐθὺς
ὁ Ἄδης. Ἢ αὐτὴ, φασγῶ, θὰ με παρακαλῇ:
Πατέρα, μὲ σκοτώνεις, αἴτιοιο γάμο δά
κέσθ' νὰ κάνῃς κι ὅποιος εἶναι φίλος σου.
Κοντὰ θὰ κλαίῃ κι ὁ Ὀρέστης συγκινητικῶς 465
χωρὶς νὰ νοιώθῃ· γιατί ἀκόμα εἶναι μωρό.
Ἄχ, τοῦ Πριάμου ὁ γιὸς μοῦ τᾶξανεν αὐτὰ,
σὺν πήρε τὴν Ἑλένη, αὐτὸς μ' ἐχίλασε.
- Χορὸς.** Κεγὼ καταλυπιόμηναι· πρέπει νὰ θρηγοῦν
κοί ξένοι γιὰ τοῦ βασιλιά τὴ συμφορὰ. 470
- Μενέλαος.** Δός μου, ἀδερφέ μου, νὰ σφίξω τὰ χέρι σου.
- Ἄγαμέμνων.** Πᾶρε το' ἑσὺ νικᾷς, κέγὼ εἶμαι δυστυχής.
- Μενέλαος.** Ὁρᾷζομαι στὸν πόλεμο μας τὸν Πύλοισα,
καθὼς καὶ στὸν Ἄτρεϊα, πὺν μᾶς γέννησε,
νὰ σ' ὀμώσω ἀπ' τὴν καρδιά μου καθαρὰ 475
καὶ τίποτε πλαστό, παρὰ ὅ τι σκέπτομαι.
Σ' εἶδα νὰ γίνῃς δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια σου
κέπόνισά σε κι ἀντιδάκρυσα κέγὼ
καὶ φτήγω ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ λόγια μου μακριὰ
δέ σε πικραίνω· κέρχομαι ἐπὶ γνώμῃ σου 480

- σοῦ λέω νὰ μὴ σκοτώσης τὸ παιδάκι σου,
μῆτε νὰ προτιμήσης τὸ συμφέρο μου.
Δὲν πρέπει ἐσὺ νὰ κλαῖς κὲγὼ νὰ χαίρομαι,
νὰ χάνονται οἱ δικοὶ σου, οἱ δικοὶ μου νὰ ζοῦν. 485
- Τὶ θέλω τάχα; κι ἂν γυναῖκα ἐγὼ ποθῶ,
μὴ τάχα δὲ μπορῶ νὰ βρῶ ἄλλη διαλεχτή;
Νὰ χάσω ἐγὼ τὸν ἀδερφό μου εἶναι σωστό,
γιὰ νᾶβρω τὴν Ἑλένη, ἀντὶ καλοῦ κακοῦ;
Μωρὸς πρὶν ἤμουν κῦστερα κατάλαβα 490
τί πάει νὰ πῆ νὰ σφάξης τὸ παιδάκι σου.
Μὰ κὴ καρδιά μου γιὰ τὴ δόλια κορασιά,
οὐδὲν πού εἰμαι συγγενής, βαθιὰ μὲ πόνεσε,
ποῦ θὰ θυσιάσῃ γιὰ τὴ γυναῖκα μου.
Τί φταίει γιὰ τὴν Ἑλένη ἢ θυγατέρα σου;
Ἄς φύγῃ ἀπ' τὴν Αὐλίδα, ἄς σκορπιστῇ ὁ στρατός. 495
Κὲσὺ ἀδερφέ μου βάλὸ μὴ χύνης δάκρυα
καὶ μὴ κᾶνης κέμε γὰ κλαίω μαζὶ μ' ἐσέ.
Κι ἔν μῶδοκε ὁ χορημὸς κάποιον δικαίωμα
στῆς κόρης σου τὴ Ζωή, τὰφήνω ἐγὼ σ' ἐσέ.
Ἄπὸ τὰ πικρὰ λόγια, θὰ πῆς, ἄλλαξα; 500
σωστά· καὶ τὸ μετανοίωσα γιὰτὶ ἀγαπῶ
τὸν ἀδερφό μου. Πρέπει ὁ κάθε φρόνιμος
πάντα νὰ προτιμᾷ τὰ πλεῖο καλύτερα.
Χορός. Εὐγενικά εἶπες κι ὡς πρέπει σ' ἀπόγονο
τοῦ Δία· δὲ θὰ ντροπιάσης τοὺς ποπποῦδες σου. 505
Ἀγαμέμνων. Μενέλαε, σ' ἐπαινῶ, γιὰτὶ δὲν πίστευα
πὼς θᾶλεγες ἴτεια σωστά, πού σου ἀξίζαν.
Μενέλαος. Τὴ σύγχυση στάδέρφια φέρνει ὁ Ἔρωτας
κὴ ἀχορταγιά στὸ μοίρασμα· μακριὰ ἀπὸ ἐμὲ
τέτοια συγγένεια καὶ στὲς δυὸ μεριεὲς πικρὴ. 510
Ἀγαμέμνων. Κι ὅμως σ' ἀνάγκην ἔφτασα ἀναλόφραυχη,
νὰ κάνω τὴ σκληρὴ σφαγὴ τῆς κόρης μου.
Μενέλαος. Πῶς; καὶ ποῖος θάναγκάσει σε νὰ σφάξης τὴν;
Ἀγαμέμνων. Ὅλο μαζὶ τὸ στρατεύμα τῶν Ἀχαιῶν.
Μενέλαος. Ὅχι, φτάνει στ' Ἄργος πάλι νὰ στείλῃς τὴν. 515
Ἀγαμέμνων. Ἴσως ξεφύγω τῶνα· ὄχι ὅμως καὶ τὰ δυὸ.
Μενέλαος. Ποιό; μὴ τόσο πολὺ φοβᾶσαι τὸ λαό.
Ἀγαμέμνων. Ὁ Κάλχας στὸ στρατό μας τὸ χρησμὸ θὰ πῆ.
Μενέλαος. Ὅχι, ἂν πεθάνῃ πρὶν· κι αὐτὸ δὰ εἶν' εὐκόλο.
Ἀγαμέμνων. Γένος κακὸ ὅλοι οἱ μάντιες καὶ φιλόδοξο. 520
Μενέλαος. Κακὸ πού δὲ μπορεῖς νὰ τὸ ξεφορτωθῆς.
Ἀγαμέμνων. Μὰ δὲ φοβᾶσαι αὐτὸ πού μῶρχεται στὸ νοῦ;

- Μενέλαος.** Ἄν δὲν τάκούσω πως μπορῶ νάποκριθῶ;
Ἄγαμέμνων. Ὅλα τὰ ξέρει αὐτὰ τοῦ Σίουφου ἢ γενιά.
Μενέλαος. Δὲ θά μᾶς βλάβη ὁ Ὀδυσσεύς σὲ τίποτε. 525
Ἄγαμέμνων. Πάντα εἶναι πονηρὸς καὶ πάει μὲ τὸ λαό.
Μενέλαος. Ἔχει καὶ τὸ κακὸ ποῦναι φιλόδοξος.
Ἄγαμέμνων. Λοιπὸν φαντάσου στοὺς Ἀργίτες νά σταθῆ
καὶ ἡ ὄσα ὁ Κάλχος λάλησε, ἡ καὶ γιὰ μὲ
πως ἔταξα θυσία στὴν Ἀρτέμιδα 530
κἔπειτ' ἀρνησθῆναι· θὰ ἐρεθίσῃ τὸ στρατὸ
καὶ τοὺς Ἀργίτες θὰ προστάξῃ, ἐσὲ κἄμὲ
σκοτιόνοντας, νά σφάζουν καὶ τὴν κόρη μου.
Κιᾶν σὶ Ἄργος πάω θὰ μᾶς ἀρπάζουν, σὶν ἔρθουν
μὲς σὶὰ Κυκλώπεια κάστρα καὶ τὴ χώρα εὐθὺς 535
θάπορημαῖζον. Τέτοια εἶναι τὰ πάθη μου.
Ὅϊμέ, οἱ θεοὶ σὲ τί ἀφρονία μ' ἔρριξαν.
Πρόσεξε κἄν, Μενέλαε, σὶ τὸ στρατὸ σὶν πάς
νά μὴν τὰ μάθη ἀκόμα, Κλυταιμῆστρα αὐτά,
πρὶν ἀποστείλω σὶν Ἄσπην τὴν κόρη μου, 540
κῆται θὰ κλαίω λιγώτερό τὰ πάθη μου.
Κἄνεις, ξένες, γι' αὐτὰ μὲν ἄητε τίποτε.

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Α'

Χορός.

(Στροφή.)

- Καλότυχοι ὅσοι γνωστικὰ καὶ μὲ μέτρο τὲς γλύκες 545
τῆς Ἀφροδίτης γεύτηκαν, καὶ γαλήνῃ δεχτήκαν
τοῦ χρυσομάλλη τοῦ Ἐρωτα τοὺς μανιασμένους οἴστρους,
ποῦ ρίχνει σαιτίτις διπλὲς στὸν πόθο βουτηγμένες,
ποῦ ἄλλες γλυκαίνουν τὴ ζωὴ, κιάλλες τὴ φαρμακούνουν. 550
Καλὴ μου Κύπρη, ἄς μὴν τὸ βροθῆν αὐτὲς τὸ σπιτικό μου.
Μέτρια χάρις ἄς ἔχω ἐγὼ, κενγενικούς τοὺς πόθους. 555
Θέλω πρᾶϊκή τὴν ἔντρον, τὴ διάχνω ὀριμητική.

(* Αντιστροφή.)

- Στοὺς τρόπους καὶ σὶ τὸ φρεσικὸ οἱ ἀνθρώποι διαφέρουν·
μὰ τὸ καλὸ εἶναι φανερό. Στὴν ἀρετὴ μᾶς φέρουν 560
κἢ ἀνατροφή κἢ μίθηση. Κεῖν' ἡ ντροπὴ, σοφία,
κἔχει καὶ τᾶξιο χέρισμα μὲ φωτισμένη γνώμη 565
νά βλέπῃ τὰ προσιόμενα, ποῦ φέρουν δόξα αἰώνια.
Μέγα πρᾶϊμα νά κενηθοῦν τὴ ἀρετὴ οἱ γυναῖκες 570
σεμνὰ κρημνένες σάτι τοὺς, κοῖ ἄντρες μὲς σὶ τοῦ κόσμου

τὰ πλήθη, ἐκεῖ ποὺ αὐξάνουν τῆς χώρας τὴν ἀκμὴ.

(Ἐπωδός.)

Ἦρθες, ὦ Πάρη, εἰς ἀπ' ἐκεῖ
 ποὺ μεγάλας βουκόλους
 στάσπρομόσχαρα τῆς Ἰδης, 575
 βαρβαρικὰ συρίζοντας,
 καὶ μὲ Φρυγικὲς φλογέρες
 ἔλαιζες σκοποῖς τοῦ Ὀλύμπου·
 γελάδες καλομάσταρες
 βόσκαις, ὅταν πρόσμενέ σε
 τῶν τριῶν θεῶν ἡ κρίσις, 580
 ποὺ στὴν Ἑλλάδα σ' ἔστειλε·
 καὶ σὰν εἶδες τὴν Ἑλένη
 στὰ ἑλεφάντινά της σπίτια
 μῦροτα τὴν ἐφλόγισες 585
 μὰ πῶς ἔρωτολεβώθης·
 καὶ πῶς ἀμάχη μ' ἄλλη ἀμάχη
 στῆς Τροίας τὴν ἀκρόπολι
 φέρει τῶρα τὴν Ἑλλάδα
 μὲ σφραγίδων καὶ μὲ καράβια.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Β'.

Χορός.

ὦ, μεγάλη ἡ εὐτυχία τῶν μεγάλων· 590
 ἴδτε τὴ ρηγοπούλα Ἰριγένεια,
 κῆ βασίλισσα νῆ, ἡ Κλυταιμῆστρα,
 ὦ πῶς βλάστησαν ἀπὸ μεγάλους
 κέχουν φτάσει σὲ τίχες λαμπρές.
 Θεοὺς θαρροῦν τοὺς τρανοὺς κεύτυγεις 595
 οἱ θνητοὶ ὅσοι κακὴν ἔχουν μοῖρα.
 Τῆς Χαϊκίδας κοπέλες, ἐδῶ νῆ σταθοῦμε,
 τῆ βασίλισσα νῆ ὑποδεχτοῦμε,
 μὴ σκοντάψη στὴ γῆ, ἀπὸ τόμαξι σὰ βγῆ.
 Μ' ἄβρα χέρια καὶ μ' ἦθος γλυκό, 600
 μὴ σκιαχτῆ, ποὺ μᾶς ἦρθ' ἐδῶ πρώτη φορὰ
 τ' Ἀγαμέμνονα ἡ ξάκουστη κόρη,
 καὶ ὡς μὴ δώσωμε οἱ ξένες
 παραζάλη κενόχλιση
 σιτὲς Ἀργίτισσες ξένες. 605

Κλυταιμῆστρα. Θάρρῳ καλὸ προμήνημα πῶς εἶν' αὐτό,

- τὰ λόγια τὰ γλυκὰ κῆ καλωσύνη σου
 κῆχοι μιά ἐλπίδα πῶς σέ γάμονς τυχεροῦς
 ἦρθα νυφοδηγίτρια. Γιὰ βγάλετε 610
 ἀπὸ τῆμαζια τὰ προικιά τῆς κόρης μου,
 καὶ ἀπὸ παλάτι φέρτε τα προσεχτικά.
 Κεσὺ ἔβγα ἀπὸ τῆμαζι τώρα, κόρη μου,
 κι ἄβρῶ καὶ σιγανὰ κίνα τὸ πόδι σου.
 Κεσείς, κοπέλες, πάρτε τὴν στήν ἀγκαλιά 615
 κι ἀπὸ τῆμαζι βγάλτε τὴν. Τὸ χέρι σας
 δώστε κέμένα κάποια, νάποβασταχτῶ
 τὸ κάθισμα τῆς ἄμαζας ἀφήνοντας.
 Κοὶ ἄλλες σταθῆτε στῶν πορᾶδων τὸ ζυγὸ,
 γιατί τὸ δειλὸ μάτι τους ξαφνίζεται. 620
 Πάρτε καὶ τὸν Ὀρέστη, τ' Ἀγαμέμνονα
 τοῦτον τὸ μικρὸ γιό, καὶ ἀκόμα εἶναι μορφῶ.
 Γιέ μου, κοιμάσαι; ἢ σῆμαζα σέ κούρασε;
 σήκω στῆς ἀδελφῆς σου ὅττι λαμπρὴ χαρὰ
 ποὺ εἶσι, εὐγενής, θὰ σὺ γενένης μ' εὐγενή, 625
 μὲ τῆς Νεραιίδας τὸν ἱππῶκο τὸ γιό.
 Ἐλα σιμά μου, κόρη μου Ἰφιγένεια,
 καὶ στάσου κλαί στὴ μένα σου, καὶ κάνε με
 τούτες οἱ ξένης νά με γὰρ καλότιχη.
 Ἄ, νά, χαίρομαι τὸν πατέρα σου. 630
- Ἰφιγένεια.** Μάνα μου, μὴ θυμώσης πού τ' ἔχω μαροσά
 νά σφιχταγκαλιάσω μὲ τὸν πατέρα μου.
- Κλυταιμῆστ.** Πολύτιμέ μου βασιλιά Ἀγαμέμνονα,
 νά, φτάσαμε, στὸ κάλεσμά σου πρόθυμος.
- Ἰφιγένεια.** Ἐγὼ θέλω, πατέρα μου, τί στήθησιν
 νά τὰ σφιχταγκαλιάσω, ποὺ τόσον καιρὸ
 ποθεῶ γιὰ νά σε ἰδῶ· καὶ μὴ θυμώσης μου. 635
- Ἀγαμέμνων.** Ἐλα, κόρη μου πάντα μ' ἀγαπᾷς ἐσὺ
 πλειότερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ γένησα.
- Ἰφιγένεια.** Πατέρα μου ἀκριβέ, πῶς σ' εἶδα μὲ χαρὰ!
- Ἀγαμέμνων.** Ὅμοια κέσένα, κόρη μου, ὁ πατέρας σου.
- Ἰφιγένεια.** Καλὰ ἔκανες καὶ μ' ἔφερες κοντὰ σ' ἐσὶ.
- Ἀγαμέμνων.** Δὲν ξέρω τοῦτο, κόρη μου, πῶς νά τὸ πῶ.
- Ἰφιγένεια.** Μὲ χαρὰ μ' εἶδες, μὰ θεωρεῖς με ἀνήσυχος!
- Ἀγαμέμνων.** Πολλὴν ἔγνοια ἔχει ὁ βασιλεὺς κι ὁ στρατηγός. 645
- Ἰφιγένεια.** Διχὸς μου γίνε τώρα, καὶ μὴ σκέλευσαι.
- Ἀγαμέμνων.** Μὰ εἴμοι δικὸς σὺν ἀκέραιος τώρα, κόρη μου.
- Ἰφιγένεια.** Γιὰ ἰλάσωνε τὸ φρεδι καὶ τὸ μάτι σου.
- Ἀγαμέμνων.** Νά, χαίρομαι ὅσο χαίρομαι θεωρώντας σε.

- Ἰφιγένεια. Κῆπειτα χύνεις δάκρυ' ἀπὸ τὰ μάτια σου; 650
 Ἀγαμέμνων. Γιατί θὰ χωριστοῦμε γιὰ πολὺν καιρὸ.
 Ἰφιγένεια. Δὲ νοιώθω αὐτὸ ποῦ λές, καλὲ πατέρα μου.
 Ἀγαμέμνων. Τὰ φρόνιμά σου λόγια πλεϊότερο μὲ καίν.
 Ἰφιγένεια. Ἄν θὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀνόητα νά σου πῶ.
 Ἀγαμέμνων. Ἄχ· νὰ σωπάσω δὲ μπορῶ. Σ' εὐχαριστῶ. 655
 Ἰφιγένεια. Μείνε, πατέρα, σπίτι μὲ τὰ τέκνα σου.
 Ἀγαμέμνων. Θέλω, μὰ δὲ μπορῶ, γι' αὐτὸ πικραίνομαι.
 Ἰφιγένεια. Τὰ ὄπλα καὶ τοῦ Μενέλαου τὰ κακὰ ἄς χαθοῦν.
 Ἀγαμέμνων. Ἄλλους θὰ σβήσουν προῦτ', ἄφοδ ἔκαπον ἐμέ.
 Ἰφιγένεια. Πολὺν καιρὸ μὲς στήν Αὐλίδα κάθισες. 660
 Ἀγαμέμνων. Κι ἀκόμα δὲ μπορῶ νὰ στείλω τὸ στρατὸ.
 Ἰφιγένεια. Καὶ ποῦ εἶναι ὁ τόπος τῶν Φρυγῶν, πατέρα μου;
 Ἀγαμέμνων. Ἐκεῖ ποῦ ὁ Πάρις νὰ μὴ βρῖσκονταν ποτὲ.
 Ἰφιγένεια. Πατέρα, θὰ μ' ἀφήσης καὶ θὰ πᾶς μακριά;
 Ἀγαμέμνων. Κεῖσὺ τὸ ἴδιο, κόρη μου, καθὼς κέγω. 665
 Ἰφιγένεια. Ἄς ταίριαζε ἄχ, κέμει κοντὰ σου νὰ παρωρες.
 Ἀγαμέμνων. Ταξίδι ἔχεις κέσὺ, πρὶν θὰ θυμάσαι με.
 Ἰφιγένεια. Θὰ πάγω μοναχὴ μου ἢ μὲ τὴ μάνα μου;
 Ἀγαμέμνων. Μονάχη, καταμόναχη, δίχως γονεῖς.
 Ἰφιγένεια. Πατέρα, σ' ἄλλα σπῖτια δὲ με στέλλεις πλιά;
 Ἀγαμέμνων. Φτάνει· δὲν πρέπει τίποτα οἱ κόρες νὰ ρωτοῦν. 670
 Ἰφιγένεια. Γοργὰ ἀπ' τὴν Τροίαν γὰς μας ἔρθη: νικητής.
 Ἀγαμέμνων. Πρέπει κάποια θυσία ποῦ νὰ κάνω ἰδῶ.
 Ἰφιγένεια. Μὰ τίγιο πρᾶμ' αὐτὸ θέλω κέγω νὰ ἰδῶ.
 Ἀγαμέμνων. Θὰ ἰδῆς· γιατί θὰ τέκης στὸ βωμὸ κοντὰ. 675
 Ἰφιγένεια. Τρογύρω στὸ βωμὸ θὰ στήσωμε χορὸ;
 Ἀγαμέμνων. Καλότυχὴ μου, σὲ δὲν ξέρεις τίποτε.
 Πήγαινε μέσα νὰ σε ἴδωσιν οἱ κορασίδες·
 πικρὸ φίλημα δός μου καὶ τὸ χέρι σου,
 γιατί θὰ εἶσαι μακριά μου γιὰ πολὺν καιρόν. 680
 ὦ μάγουλα καὶ στήθη καὶ ξανθὰ μαλλιά,
 ἢ Τροία κῆ Ἑλένη τί πληγὴ μᾶς ἀνοιξαν!
 Παῦσω τὰ λόγια· γιατί μόλις σέγγιξα
 τρέχουν τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου ἀκράτητα.
 Πήγαινε μέσα.— Μὰ κέσὺ συμπάθα με,
 κόρη τῆς Λήδας, ἂν ἐψυχοπόνισσα, 685
 ποῦ τ' Ἀχιλλέα θὰ δώσω ἐγὼ τὴν κόρη μου,
 Κεῖν' ἢ παντρεῖά καλότυχη, μὰ τοὺς γονεῖς
 ταμπάζει μὲς στήν καρδιά, σὰ δίνη τὰ παιδιὰ
 ὦ ἄλλα σπῖτια ὁ πατέρας ποῦ παιδεύτηκε. 690

- Κλυταιμῆσι.** Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητη νὰ μὴ νοιώθω σου
τὸν πόνο· αὐτὰ κέγῳ θὰ πάθω, πίστεψε,
σὰν θὰ τὴ βγαῖω νιόνυμφη τὴν κόρη μου·
μὰ αὐτὰ ἡ συνήθεια τὰ προαίνει κι ὁ καιρός. 695
Τῶνομα ξέρω τοῦ γαμπροῦ ποῦ διάλεξες,
τώρα ποῦθ' εἶναι 'πὲς μου κι ἀπὸ ποιά γενιά ;
- 'Αγαμέμνων.** Ἡ Αἰγίνα ἦταν θυγατέρα τ' Ἀσωποῦ.
Κλυταιμ. Αὐτὴν θνητός ἢ θεός τὴν ἐπαντροεύτηκε ;
- 'Αγαμέμνων.** Ὁ Δίας· καὶ τῆς γεννᾶ τὸν προεστό Αἰακό·
Κλυταιμ. Καὶ ποιός γιὸς διαδέχτηκε τὸν Αἰακό; 700
- 'Αγαμέμνων.** Ὁ Πηλέας, ποῖχε τοῦ Νηρέα τὴν κορασιά.
Κλυταιμ. Μὲ θέλημα τῶν θεῶν τὴν πῆρε ἢ μὲ τὴ βιά ;
- 'Αγαμέμνων.** Τὴν τᾶξει ὁ Δίας, καὶ τὴ δίνει ὁ κύρης της.
Κλυταιμ. Καὶ ποῦ ἔγινεν ὁ γάμος ; μὴ στὰ κύματα ;
- 'Αγαμέμνων.** Στὸ Πήλιο τάκουστό, ποῦ μένει ὁ Χείρωνας. 705
Κλυταιμ. Ποῦ δὲν πῶς τῶν Κενταύρων κάθεται ἡ γενιά
- 'Αγαμέμνων.** Ἐκεῖ ἔκαναν τοὺς γάμους τοῦ Πηλέα οἱ θεοί.
Κλυταιμ. Τὸν Ἀχίλλεῦ ὁ γονιός του ἢ ἡ θέτη ἀνάθρεψεν
- 'Αγαμέμνων.** Ὁ Χείρωνας, γιὰ νὰ αὐτὴ μάθη ἤθη κακά.
Κλυταιμ. Ποῦ ἀνάθρεψε σοφός, ποῦ δόξαζε πλιὸ σοφός. 710
- 'Αγαμέμνων.** Τέτοιος ἄνθρωπος θάνατο ἄντρας τῆς κόρης σου.
Κλυταιμ. Καὶ σὲ ποιά χώρα μένει ; Δὲν εἶν' ἄπεικος.
- 'Αγαμέμνων.** Στὴ Φθία, κοντὰ στὸν ἑσταμιὸν Ἀπιδανόν.
Κλυταιμ. Ἐκεῖ μακριὰ θὰ πάγη αὐτό ; τὴν κόρη μας ;
- 'Αγαμέμνων.** Αὐτὸς ποῦ θὰ τὴν ἔχη αὐτὰ θὰ τὰ σκεφτῆ. 715
Κλυταιμ. Ἄς εὐτυχοῦν. Ποιά μέρα ὁ γάμος γίνεται ;
- 'Αγαμέμνων.** Σὰν καιροθῆ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ γέμισμα.
Κλυταιμ. Ἐσφαξε; στὴ θεῖ θυσιά τοῦ πρόγαμου ;
- 'Αγαμέμνων.** Τὸ μελετῶ· γι' αὐτὴν ἑτοιμαζόμεστε.
Κλυταιμ. Τοῦ γάμου τὸ τραπέζι θάχης ὕστερα ; 720
- 'Αγαμέμνων.** Σὰ θυσιάσω στοὺς θεοὺς ὅσα χρῶστώ.
Κλυταιμ. Κἔμεις ποῦ πὲς γυναῖκες θὰ δειπνίσουμε ;
- 'Αγαμέμνων.** Κοντὰ ἔδῳ στὰ καράβια τὰ καλόπρημινα.
Κλυταιμ. Καλά· κι αὐτὸ ἀπ' ἀνάγκη θὰ ὑποφέρουμε.
- 'Αγαμέμνων.** Ξέρεις, γυναῖκα, τί νὰ κάνης ; ἄκου με. 725
Κλυταιμ. Τί πρᾶμα ; γιατί νὰ σ' ἀκούω συνήθιστα.
- 'Αγαμέμνων.** Ἐμεῖς ἔδῳ, ποῦ τώρα βρίσκεται ὁ γαμπρός.
Κλυταιμ. χωρὶς μάνα θὰ κάνετε ὅσα πρέπει ἐγώ ;
- 'Αγαμέμνων.** μὲ τοὺς Δαναοὺς τὴν κόρη θὰ παντρεύουμε.
Κλυταιμ. Κέγῳ ποῦ πρέπει τότε δὰ νὰ βρίσκομαι ; 730

- Ἀγαμέμνων.* Στ' Ἄργος νὰ πᾶς, νὰ γνοιάζεσαι τὲς κόρες μας.
Κλυταιμ. Νᾶφήσω τὴν κοπέλα ; στὴ λαμπάδα ποιόν ;
Ἀγαμέμνων. Ἐγὼ τοῦ γάμου τὴ λαμπάδα θὰ κρατῶ.
Κλυταιμ. Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ νόμος, μὴ λὲς ἄτοπα.
Ἀγαμέμνων. Στὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἐσὺ. 735
Κλυταιμ. Πρέπει ὁμοίως νὰ παντρεύω ἐγὼ τὰ τέκνα μου.
Ἀγαμέμνων. Κοί κόρες νὰ μὴ μένουν σπῖτι μόνες τους.
Κλυταιμ. Φυλάγονται καλὰ στοὺς παρθενῶνες τους.
Ἀγαμέμνων. Ἄκουσε.
Κλυταιμ. Ὅχι, μὰ τὴν Ἀργίτισσα θεά·
 κύταξε ἐσὺ τὰ ἔξω, καὶ τὸ σπῖτι ἐγώ, 740
 τὸ τί στὸ γάμο χρειάζεται τῆς κόρης μας.
Ἀγαμέμνων. Ὅϊμέ· χαμένα πάσχισα, ἄδικα ἔλπισα
 μακριὰ νὰ ξεποστείλω τὴ γυναῖκα μου.
 Σοφίζομαι καὶ τρόπο προσπαθῶ νὰ βρῶ
 στοὺς ποθητοὺς μου, ἀλλὰ σκοντάφτω ἐγὼ παντοῦ. 745
 Θὰ πάω στὸ μάντη Κῆλφα νὰ ζητήσωμε
 τὸ θέλημα τῆς θεᾶς, πούναι πικρὸ σ' ἐμέ
 καὶ θλιβερό, γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ φρόνιμος
 ἢ πρέπει νᾶχη μὴ γυναῖκα σπῖτι του
 χρησίμη κι ἀγαθὴν, ἢ νὰ μὴν παντρευτῆ. 750

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Β.

Χορός.

(Στροφή.)

Μὲς στοῦ Σιμόη τὰργυρὰ γυρίσματα θὰ εἴδῃς
 μὲ τὰ καράβια ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀρματομένος,
 ἐκεῖ στῆς Τροίας τὰ χώματα, μὲς στ' Ἀπολλώνιον Ἴλιον
 ποὺ ἀκούω πῶς ρίχνει τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Ἡ Κασάντρα,
 μὲ δάφνης γλωροφούντωτο στεφάνι στολισμένη, 760
 θεόπνευστη, ὅταν ἔχη προφητικὴν ὁρμή.

(* Ἀντιστροφή.)

Θάντισταθοῦν στὰ κάστρα τους καὶ στὴν ἀκρόπολὴ τους
 οἱ Τρῶες ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς θὰ πλησιάσῃ 765
 μὲς στοῦ Σιμόη τὰ ρέματα μὲ χάλκινες ἀσπίδες,
 μὲ πλοῖα γοργὰ κι ὀριόπλωρα, νὰ φέρῃ στὴν Ἑλλάδα
 τῶν δυὸ αἰθέρων Διόσκουρων τὴν ἀδερφήν Ἑλένη 770
 μ' ἀσπίδες καὶ κοντάρια καὶ λόγχες τῶν Ἀχαιῶν.

(* Ἐπωδός.)

Κι ἀφοῦ τῆς Τροίας τὸ Πέργαμον τὸ πρυγοτειχιωμένο

κυκλώση δ' Ἄρης φρονικός, καὶ κόρη τὰ κεφάλια 775
 τῶν Τρώων καὶ τῆ χώρα τους χαλάση, τοῦ Πριάμου
 θὰ γένουν μυριοθρήνητες κοὶ κόρες κῆ γυναῖκα. 780
 Κῆ Ἑλένη ἡ κόρη τοῦ Διὸς θὰ χύση μαυρο δάκρυ,
 γιὰτ' ἄφηκε τὸν ἄντρα της κ'φυγε. Τέτοιος φόβος
 μήτε σ' ἐμὲ νὰ ῥθῆ ποτὲ μήτε καὶ στῶν παιδιῶ μου 785
 τὰ τέκνα, καθὼς θὰ θρηνοῦν κοντὰ στοὺς ἀργαλειούς των
 οἱ χρυσοτόλιστες Λυδὲς καὶ τῶν Φρυγῶ οἱ γυναῖκες
 ἢ μὰ στὴν ἄλλη λέγοντας : ποῖός τάχα δακρυσομένη 790
 θάδράξῃ με ἅπ' τὰ ὀριόπλεχτα μαλλιά καὶ θὰ με σύρῃ
 μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου τὴν κατασημαγμένη,
 γιὰ σένα Ἑλένη, γέννημα τοῦ μακρολαίμη κύκνου ;
 — ἂν εἶναι αὐτὸ σωστὸ ποὺ λέν, πὼς ἔτυχεν ἡ Λήδα 795
 τὸ Δία σὰν πεταχτὸ πουλὶ παραλλαγμένον, εἶτε
 ψήματα λέν στὸν κόσμον οἱ μῦθοι τῶν ποιητῶν. 800

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Γ

- Ἀχιλλεύς.** Ποῦ νᾶναι ὁ πρωτοστράτηγος τῶν Ἀχαιῶν ;
 ποῖός ἅπ' τοὺς ἀκολούθους τον θὰ πῆ σ' ἐμὲ
 τὸν Ἀχιλλεῖα, ποὺ στὴ σκηνῆ του τὸν ζητῶ ;
 Κιῶμοια δὲ μένομ' ὅλοι ἐδῶ στὸν Εὐρύπουν ;
 Ἄλλοι ἀπὸ μᾶς ἀνύπαντροι τὰ σπείρια τους 805
 τάφηκαν ἔρμα κέδῳ πέρα κάθονται,
 καὶ ἄλλοι γυναῖκες καὶ παιδιὰ παράτησαν·
 τόσο ἄγριος στὴν Ἑλλάδα πόθος ἔπεισεν
 ἅπ' τοὺς θεοὺς γι' αὐτὴν τὴν ἑκστρατεία μας.
 Ἐγὼ λοιπὸν πρέπει νὰ πῶ τὸ δίκιο μου· 810
 καὶ ἄλλος ποῖός θέλει ἄς πῆ καὶ αὐτὸς τὸν πόνο του.
 Τὴ Φάρσαλο καὶ τὸν πατέρα μου ἄφηκα
 καὶ μένω ἐδῶ στοῦ Εὐρύπου τὲς ψιλὲς πνοές,
 καὶ ὅσο κρατῶ τοὺς Μυρμιδόνες, ποὺ μοῦ λέν :
 τί περιμένομε, Ἀχιλλεῖα ; πότε πλιά 815
 θάρθη ὁ καιρὸς στὴν Τροία νὰ ξεκινήσωμε ;
 κάνε, ἂν θὰ κάνης κάτι, ἢ πίσω γύρνα μας,
 μὴν καρτερῆς τὲς ἀργητεὲς τῶν Ἀτρειδῶν.
- Κλυταιμ.** Ὡ γιὰ τῆς θεᾶς Νεραιίδας, μέσ' ἅπ' τὴ σκηνῆ
 σ' ἄκουσα ποὺ μιλεῖς καὶ βγήκα νὰ σε ἰδῶ. 820
- Ἀχιλλεύς.** Ὡ ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ γυνὸνκα ἢ μεγαλόπρεπη,
 ποὺ τὴν θεωρῶ μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ ντροπῆ ;
- Κλυταιμ.** Πρώτη φορὰ με βλέπεις, τί παρῶξενο
 νὰ μὴ με ἔβρης τῆ σεμνότη σου ἐλαγῶ.
- Ἀχιλλεύς.** Καὶ ποιά εἶσαι ; τί ἤρθες στὸν Ἑλλήνων τὸ στρατό, 825

- Κλυταιμ. γυναῖκα ἐσὸν μέγ σ' ἄντρες ἀσπιδόφραχτους ;
 Τῆς Λήδας εἶμαι ἢ κόρη ἢ Κλυταιμήστρα ἐγώ,
 κείν' ἄντρας μου ὁ Ἀγαμέμνονας ὁ βασιλιάς.
- Ἀχιλλεύς. Καλά εἶπες ὅσα πρέπει σύντομα· κέγῳ
 ντρέπομαι μὲ γυναῖκες νὰ συνομιλῶ. 830
- Κλυταιμ. Μεῖνε· τί φεύγεις ; καὶ τὸ δεξιὸν χέρι σου
 δῶσε μου, ἀρχὴν καλότηχῃ τοῦ γάμου σου.
- Ἀχιλλεύς. Τί λές ; ἐγὼ τὸ χέρι μου ; θὰ ντρέπωμαι
 τὸν Ἀγαμέμνον', ἂν ἄγγιξω ὅσα δὲ μπορῶ.
- Κλυταιμ. Μπορεῖς, ἀφοῦ τὴν κόρη μου παντρεύσαι,
 γιὰ τῆς θεᾶς Νηραΐδας τῆς θαλασσινής. 835
- Ἀχιλλεύς. Τί γάμους λές, κυρά, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ
 ἔξδὸν ἂν σ' ὅ,τι λές παραλογίζεσαι.
- Κλυταιμ. Σ' ὅλους συμβαίνει, τοὺς καινούργιους συγγενεῖς
 τοὺς βλέπουν κι ὀμιλοῦν γιὰ γάμο μὲ ντροπῆ. 840
- Ἀχιλλεύς. Ποτέ, κυρά, τὴν κόρη σου δὲ ζήτησα,
 κι οὐδὲ ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὶδες μοῦρθε προσενιά.
- Κλυταιμ. Λοιπὸν τί νᾶναι ; ἀπόρα μὲ τὰ λόγια μου
 γιατί κέγῳ ἀπορῶ μ' αὐτὰ πού λές ἐσύ.
- Ἀχιλλεύς. Ἀπεικάζε· κοί δυὸ μῆς νὰ πεικάζωμε
 γιατί κοί δυὸ ἴσως ψήματα δὲ λέγομε. 845
- Κλυταιμ. Μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερόν· γάμους ἀνύπαρχτους,
 ὡς φαίνεται, ἐτοιμάζον· τί ντροπῆ σ' ἐμέ !
- Ἀχιλλεύς. Ἴσως κανεῖς περίπαιξε κέμὲ κέσέ.
 Μὴν τὰ προσέχης ὁμως καὶ λησμόνα τα. 850
- Κλυταιμ. Σὲ χαιρετῶ· δέ σε κυτῶ στὸ πρόσωπο,
 σὰ βγήκα ψεύτρα κέπαθα ὡς δὲ μοῦπρεπε.
- Ἀχιλλεύς. Τὸ ἴδιο κι ἀπὸ μέρους μου· τὸν ἄντρα σου
 πάω νὰ ζητήσω μέσ' σ' αὐτὰ τὰ δώματα.
- Πρεσβύτης. Αἰακίδῃ ξένη, στάσου, ἐσένα λέω, τοῦ γιοῦ τῆς θεᾶς, 855
 καὶ τῆς Λήδας κόρη, ἐσένα, κάτι θέλω νὰ σας πῶ.
- Ἀχιλλεύς. Ποιὸς μισάνοιξε τὴ θύρα ; πῶς περίφοβος μιλεῖ.
- Πρεσβύτης. Δοῦλος εἶμαι, δὲν καυχιοῦμαι· δέ μ' ἀφήνει ἡ τύχη μου.
- Ἀχιλλεύς. Τίνος εἶσαι ; δικός μου ὄχι· θὰ εἶσαι τ' Ἀγαμέμνονα.
- Πρεσβύτης. Τούτης ποῦναι μπρὸς στὸ σπίτι, μέδοκα ὁ πατέρας της. 860
- Ἀχιλλεύς. Στάθηκα· λέγε τί θέλεις, γιατί μ' ἐσταμάτησες ;
- Πρεσβύτης. Εἶστε τάχα μοναχοί σας, πού σιὲς θύρες στίκεστε ;
- Ἀχιλλεύς. Ναί μονάχοι, ἄπὲ τί θέλεις, ἔβγαιν' ἔξω κέλα ἴδῳ.
- Πρεσβύτης. Ὡ προσπάθειά μου καὶ τύχη, σώσει' ὅποιους θέλω ἐγώ.
- Ἀχιλλεύς. Πάει ὁ λόγος σου σὲ μάκρος· κέχει κάποια καυχιοῦ. 865
- Κλυταιμ. Σ' ἐξορκίζω λέγε ἀμέσως, ὅ,τι θέλεις νὰ μου πῆς.
- Πρεσβύτης. Ξέρεις βέβαια πόσο ἐσένα καὶ τὰ τέκνα σου ἀγαπῶ.

- Κλυταιμ. Παλιό λάτρη τοῦ σπιτιοῦ μου πάντοτε σὲ ξέρω ἐγώ.
 Πρεσβύτης. Κι ὅτι προῖκα σου μ' ἐπῆρε ὁ ἀφέντης Ἀγαμέμνονας.
 Κλυταιμ. Ναὶ μαζί μου στ' Ἄργος ἦρθες, καί μου ἦσουν πάντα πιστός.
 Πρεσβύτης. Ναὶ καὶ πλειότερο ἐγὼ σένα ἀπὸ τὸν ἄντρα σου ἀγαπῶ. 870
 Κλυταιμ. Τέλος πάντων τώρα ἔς μας ξέσκεπα, τί θὰ μᾶς πῆς.
 Πρεσβύτης. Μὲ τὸ χέρι του ὁ γονιός της θὰ σφάξῃ τὴν κόρη σου.
 Κλυταιμ. Πῶς; μακριὰ ἀπὸ μᾶς ὁ λόγος, γέροντα· παρολαεῖς.
 Πρεσβύτης. Τὸν ἄσπρο λαϊμὸ τῆς δόλιας κόβοντας μὲ τὸ σπαθί. 875
 Κλυταιμ. Ὡ τί χαλασμός πού μ' ἤρε. Μὴν τρελλάθῃ ὁ ἄντρας μου ;
 Πρεσβύτης. Ἐχει τὰ μυαλά του, ὄχι ὅμως γιὰ τὴν κόρη σου κέσέ.
 Κλυταιμ. Γιὰ ποιό λόγο; ποιός ὀλέθριος δαίμονας τὸν κυνηγᾷ ;
 Πρεσβύτης. Θεοῦ χρησμός, ὡς λέγει ὁ Κάλχος, γιὰ νὰ ξεκινᾷ ὁ στρατός.
 Κλυταιμ. Ποῦ; ὡ τρισάθλια ἐγὼ κέκείνη, πού ὁ γονιός θὰ σφάξῃ τὴν
 Πρεσβύτης. Πρὸς τὴν Τροία, γιὰ νὰ λάβῃ τὴν Ἑλένη ὁ ἄντρας της.
 Κλυταιμ. Καὶ γιὰ νάρθῃ ἡ Ἑλένη πρέπει νὰ χαθῇ ἡ Ἰφιγένεια ;
 Πρεσβύτης. Ναί· ἔταξε θεοῖα τὴν κόρη σου στὴν Ἄρτεμη ὁ γονιός.
 Κλυταιμ. Καὶ τί πρόφαση εἶχε ὁ γάμος, ὅπου μὲφερεν ἔδῳ ;
 Πρεσβύτης. Χαίροντας νὰ φέρῃς νύμφη τ' Ἀχιλλεία τὴν κόρη σου. 885
 Κλυταιμ. Κόρη μου, ἦρθες γιὰ χριστό σου, μὲ τὴ μάνα σου μαζί.
 Πρεσβύτης. Καὶ σὲς δυὸ φριχτό· ὡς τὴ τόλμη πῶλαβε ὁ Ἀγαμέμνονας.
 Κλυταιμ. Ὅϊμέ χάθηκα· τὰ δάκρυά νὰ βαστάξω δὲ μπορῶ.
 Πρεσβύτης. Ἄφου χάνεις τὸ παιδί που εἶναι τὸ δάκρυ σου πικρό.
 Κλυταιμ. Κέσέ, γέροντά μου, πρὸς τὰ μαθεῖς αὐτὰ πού λές ; 890
 Πρεσβύτης. Ἐρχομον σ' εἰσὲ νὰ φέρω κι ἄλλο γράμμα, δεῦτερο.
 Κλυταιμ. Γιὰ νὰ φέρω ἢ νὰ μὴ φέρω στὴ σφαγὴ τὴν κόρη μου ;
 Πρεσβύτης. Νὰ μὴ φέρῃς τὴν· φρονοῦσε τότε ὁ ἄντρας σου σωστά.
 Κλυταιμ. Κέπειτα τὸ γράμμα ἐκεῖνο πῶς δὲν τόφερες σ' ἐμέ ;
 Πρεσβύτης. Ὁ Μενέλαος μοῦ τὸ πῆρε, ποῦναι ὁ αἴτιος τῶν κακῶν. 895
 Κλυταιμ. Τοῦ Πηλέα καὶ τῆς Νεραΐδας τέκνο ἐσύ, τὰκοῦς αὐτά ;
 Ἀχιλλεύς. Ἄκουσα τὴ συμφορὰ σου, αὐτὸ κέγῳ δὲν τὸ βαστῶ.
 Κλυταιμ. Μὲ τοῦ γάμου σου τὸ δόλο θὰ μου σφάξουν τὸ παιδί.
 Ἀχιλλεύς. Κέγῳ φέγω σου τὸν ἄντρα, κέτσι αὐτὸ δὲν τὸ βαστῶ.
 Κλυταιμ. Δὲ θ' ἀποντραπῶ νὰ πείσω στὸ δικό σου γόνα ἐμπρός, 900
 μὰ θνητὴ στῆς θεᾶς τὸ τέκνο· τί καμάρι θάχω ἐγώ ;
 πλειότερο ἀπὸ τὸ παιδί μου τί ἄλλο θὰ συλλογιστῶ ;
 Γιὰ τῆς θεᾶς, στὴ συμφορὰ μου βόηθα με, σῶσε κι αὐτὴ
 πού, ἂν καὶ ψέματα, ἀλλ' ἀκούστη πὸς θὰ γένη ταίρι σου.
 Νύμφη ἀνθοστεφανωμένη ἐγὼ γιὰ σὲ τὴν ἔφερα, 905
 τώρα στὴ σφαγὴ τὴ δίνω· καὶ ντροπὴ θάναι γιὰ σὲ
 πού δὲν τὴ βοηθᾷς· κι ἂν γάμος δέ σ' ἀντάμωσε μ' αὐτὴν,
 ὅμως ταίρι ὠνοματίσθης τῆς τρισάθλιας κορασιάς.
 Ναί, στὴ μάνα σου σ' ὀρκίζω, καὶ στὸ χέρι πού κρατῶ,

καὶ στὸ γένιο σου ποὺ ἄγγιζω· τῶνομά σου μὲ χαλνᾶ. 910
 Βόηθα, ἄλλον βωμὸ δὲν ἔχω καταφύγιο παρὰ σέ·
 συγγενῆς δὲν προσγελᾶ μου· ὁ Ἄγαμέμνονας τάκοῦς
 σκληρὸς κι ἄσπλαχνος πῶς εἶναι· κῆρθα ἔδω, γυναῖκα ἐγώ,
 σὲ στρατὸ ναυτῶν, ὡς βλέπεις, ἀνυπάκουο καὶ θρασύ,
 μὰ καὶ χρήσιμο, ὅταν θέλουν. Κι ἂν μου δώσης χέρι ἐσὺ, 915
 θὰ γλυτώσωμε· εἰδὲ μὴ, χαλασμοὺς θὰ μας εὐρῆ.

Χορός.

Ἀχιλλεύς.

Κακὸ νᾶχης παιδιά, γιατί ἀπ' τὸν πόθο τους
 οἱ ἄνθρωποι ὑποφέρουν βάσανα πολλὰ,
 Βαθιὰ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου ἢ μεγαλόβουλη,
 ποὺ ξέρει μέτρια στὰ κακὰ νὰ θλίβεται 920
 καὶ μέτρια στὴν πολλὴ εὐτυχία νὰ χαίρεται.

Καὶ λογικὰ φρονοῦν οἱ τέτοιοι οἱ ἄνθρωποι,
 ποὺ ξέρουν νὰ περνοῦν τὴ ζωὴ τους φρόνιμα.

Κάποτε ἢ μέτρια φρόνηση εἶν' εὐχάριστη,
 καὶ κάποτε ἢ βαθυγνωμιά εἶναι χρήσιμη. 925

Μὰ ἐγώ, ποὺ ὁ σεμνὸς Χείρωνας μ' ἀνάθρεψεν,
 ἔμαθα νᾶχω πάντα ἀπλοῦς τοὺς τρόπους μου.

Καὶ τοὺς Ἀτρεΐδες, ἂν μὲν κυβερνοῦν καλὰ,
 θὰ τοὺς ἀκούω ἄλλ' ὄχι, ὅταν κάνουν στραβί·
 κέδω καὶ στὴν Τρωάδα, πάντα ἐλεύτερος,
 τὸν Ἄρη θὰ τιμῶ μὲ τὸ κοντάρι μου. 930

Κέσέ, ποὺ ὁ ἀγαπημένός σου σὲ πίκρανε,
 θὰ σε πρᾶνω, ὅσο ταιράσει σ' ἄντρα γιόν,
 ἀφοῦ τόσο ἡ καρδιά μου σὲ συμπόνεσε·
 ποτὲ δὲ θὰ σφαχτῆ ἀπὸ τὸν πατέρα της 935
 ἢ κόρη, ποὺ δικὴ μου ὀνοματίστηκε·

δὲ δίνω τὸ κορμί μου ἐγὼ στὸν ἄντρα σου
 νὰ πλέκη σχέδια. Γιατί ἐγὼ τῆς κόρης σου
 φονιάς θὰ γένω, ἂν καὶ σπαθὶ δὲ σήκωσα.

Ὁ ἄντρας σου εἶναι φταιχτής· μὰ δὲ θάναι πλιὸ 940
 καὶ τὸ κορμί μου ἀμόλυντο, ἂν χαθῆ γιὰ ἐμέ
 καὶ τὸ δικό μου γάμο ἢ δόλια κορασιά,
 πῶπαθε συμφορὰ φριχτὴ κι ἀβάσταχτην.

Ἐγὼ θὰ ἦμουν ὁ πλεῖο ἄθλιος τῶν Ἀχαιῶν,
 ἐγὼ θὰ ἦμουν τὸ τίποτε, ὁ Μενέλαος 945

θὰ ἦταν ἄντρας, δὲ θὰ ἦμουν τοῦ Πηλέα γιός,
 μὰ ἐνὸς κακούργου, ἂν τῶνομά μου σκότωνε
 τὴν κόρη σου. Μὰ τὸ Νηρέα, ποὺ θρέφτηκε
 μὲ κίματα, τὸ φυτουργὸ τῆς μάνας μου,

τὴν κόρη δὲ θὰ ἄγγιξη ὁ Ἄγαμέμνονας,
 οὐδὲ μὲ τὰκροδάχτυλα στοὺς πέπλους της· 950

- ἄλλιως μόνον τῶν βάρβαρων ἢ Σίπυλο
 θὰ ὑπάρχη, ὅθι κατάγονται οἱ δυὸ στρατηγοί,
 κῆ Φθία μὲ τῆ γενιά μου πλιὸ δὲ θάκουστῆ.
 Πικρὰ θὰ ἐτοιμαστῆ γιὰ τὴ θυσία αὐτὴν 955
 ὁ μάντης Κάλχας. Καὶ τί μάντης εἶναι αὐτός,
 ποὺ λέει λίγες ἀλήθειες καὶ πολλές ψευτιὲς
 ἂν ἐπιτύχη· ἄλλιως, ξεφεύγει τεχνικά ;
 Δὲν τό εἶπα γιὰ νὰ παντρεφτώ τὴν κόρη σου,
 καὶ μύριες κόρες γι' ἄντρα τους μὲ λαχταροῦν· 960
 τό εἶπα γιατί ὁ Ἀγαμέμνωνας μὲ πρόσβαλε.
 Κἔπρεπεν ἀπὸ ἐμένα τόνομά μου αὐτός
 γιὰ δόλωμα τῆς κόρης νὰ ζητοῦσε, ἀφοῦ
 μ' ἐμὲ νὰ τὴν παντρέψῃ ἐδέχτη ἢ μάνα της.
 Θὰ τόδινα στοὺς Ἕλληνες, ἂν σκόνταφτε 965
 σ' αὐτὸ τῆς Τροίας; τὸ ταξίδι τοῦ στρατοῦ
 ναυξήσω δὲ θάρνιούμεθ' ἐν τῷ κοινῷ καλῷ.
 Μὰ τώρα οἱ στρατηλάταις μὲ καταφρονοῦν,
 καὶ κάνουν ὅ,τι θέλουν ἀνεμπόδιστα.
 Γοργὰ θὰ δεῖξῃ τὸ σπαθί μου, πρὶν βρεθῶ 970
 στὴν Τροία, ποὺ θὰ τὰ βάρω μ' αἶμα φονικόν,
 ἂν ἀπὸ ἐμὲ πάρῃ κανεὶς τὴν κόρη σου.
 Μέν' ἦσαι θεὸς ἐγὼ θὰ σὺν φανῶ
 μέγας, χωρὶς νὰ εἶμαι· ἀλλ' ὅμως θὰ γενῶ.
Χορός. 975
 Γιὰ τοῦ Πηλέα, ὁμίλησθε ὡς ἀξιζε
 σ' ἐσὲ καὶ στὴ σεμνὴ θαλασσινὴ θεά.
Κλυταιμ.
 Ἄχ· πῶς νὰ σ' ἐπαινέσω γιὰ νὰ μὴ φανῶ
 μήτε πῶς κολακεύω μήτ' ἀχάριστη ;
 Γιατί οἱ καλοὶ, ὅταν τοὺς παινοῦν ὑπέρομετρα,
 μισοῦν κάποιος ἐκείνους ποὺ τοὺς ἐπαινοῦν. 980
 Ντρέπομαι μὲ τοὺς θρήνους μου νὰ σ' ἐνοχλῶ,
 γιὰ τὰ δικὰ μου πάθη, ἐσὲ τὸν ἀπαθον.
 Εἴν' ὁμορφο ὅμως πράμα νὰ ὀφελῇ ὁ καλὸς
 τοὺς δυστυχεῖς, ἂν κείναι ὁ πόνος χωριστά.
 Λυπήσου με, γιατί εἶμαι ἀξιοθρήνητη. 985
 Ποὺ πρῶτα ἐνῶ γαμπρὸ πῶς σ' ἔχω νόμισα,
 χαμένα τόλπισα, ἔπειτα, ἂν ἡ κόρη μου
 χαθῆ, θὰ εἶναι κακὸ σημεῖο τοῦ γάμου σου,
 ποὺ μὰ μέρα θὰ κάνῃς, καὶ φυλάξου το.
 Μὰ τό εἶπες ἀπ' ἀρχῆς ὡς τὸ τέλος καλά· 990
 ἂν ἐσὺ θέλῃς θὰ γλυτώσῃ ἡ κόρη μου·
 θέλεις νὰ πείσῃ ἰκέτισσα στὸ γόνα σου ;
 σὲ κόρη αὐτὸ δὲν πρέπει· ἀλλ' ἂν ἐγκρίνῃς το,

- θενά ῥοθῆ, ντροπαλή μὲ βλέμμα ἐλεύτερο.
 Μ' ἂν κάνης ὅσα μοῦ εἶπες δίχως νᾶρθῆ αὐτή. 995
- *Ἀχιλλεύς.* στὸ σπῖτι ἄς μείνη· τὰ σεμνά φέρουν τιμῆ.
 Καὶ πρέπει ὅσο εἶναι δυνατὸ νὰ ντρέπεται.
 Μήτε νὰ φέρης μπρός μου ἐσὺ τὴν κόρη σου,
 κυρά μου, μήτ' ἐγὼ νὰ κακολογηθῶ·
 γιὰτὶ ὁ στρατὸς σὰ μένει ὅλος ἀργὸς μαζὶ 1000
 κακόγλωσσιές καὶ κατηγόριες ἀγαπᾶ.
 Κεῖτε θά με παρακαλέσεν, εἴμε μὴ
 γιὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο· ἐγὼ θ' ἀγωνιστῶ
 γιὰ νὰ σας ἀπαλλάξω ἀπὸ τὲς συμφορῆς.
 Ἄκουε, καὶ μάθε πὸς δὲ σοῦ εἶπα ψέματα·
 ψέματ' ἂν εἶπα κι ἄδικα περίλαιζα 1005
 νὰ μὴ ζήσω· κι ἂν σώσω τὴν κόρη νὰ ζῶ.
 Νᾶχης καλό, γιὰτὶ βοηθᾶς τοὺς δυστυχεῖς.
 Τῶρ' ἔκουε, γιὰ νὰ πᾶν καλὰ τὰ πράματα.
Κλυταιμ. Λέγε τί θέλεις, καὶ σ' ἀκούω πρόθυμα. 1010
Ἀχιλλεύς. Νᾶλλάξῃ γνώμη τὸν πατέρ' ἄς πείσωμε.
Κλυταιμ. Εἶναι δειλός, πολὺ φοβᾶται τὸ στρατό.
Ἀχιλλεύς. Οἱ λόγοι ὅμως τοὺς λόγους τοὺς κατανικοῦν.
Κλυταιμ. Ἐλπίδα κρύα· ἀλλ' ὅμως τί νὰ κάνω ἄτες.
Ἀχιλλεύς. Πρῶτα νὰ μὴ σκοτώσῃ, παρακάλα τον,
 τὸ τέκνο του· κι ἂν ἐπιμένῃ, ἔλα σ' ἐμέ.
 Γιὰτὶ ἂν καταπεισθῆ δὲν εἶν' ἀνάγκη ἐγὼ
 νὰ μπῶ στὴ μέση, ἀφοῦ φλυτῶναι ἡ κόρη σου.
 Κεγὼ θὰ τᾶχω μὲ τὸ φίλο πλεῖο καλὰ,
 μὰ κι ὁ στρατὸς δὲ θά με κατακρίνη κάν, 1020
 ἂν λογικὰ ἐνεργήσω κι ὄχι μὲ τὴ βιά.
 Κι ἂν πάῃ καλὰ τὸ πρᾶμα θάνατι εὐχάριστο
 σ' ἐσένα καὶ στοὺς φίλους, καὶ χωρὶς ἐμέ.
Κλυταιμ. Τί φρόνιμα μιλεῖς. Ἄς κάνωμε ὅσα λές.
 Κι ἂν δὲν πετύχω τίποτ' ἀπ' ὅσα ζητῶ, 1022
 ποῦ θά σε ξαναἰδῶ; ποῦ νᾶρθῶ ἢ δύστυχη
 νᾶβρω βοηθὸν τὸ χέρι σου στὰ πάθη μου;
Ἀχιλλεύς. Ἐγὼ ὅπου πρέπει θά φυλάξω, κ' ἐγνοια σου,
 νὰ μὴ σε ἰδῆ κανεὶς σκιαγμένη νὰ περνᾶς
 στὸ πλῆθος τῶν Δαναῶν· μηδὲ νὰ ντροπιαστῇ
 τὸ πατρικὸ σου· κείγες ξακουστὸ γονιό, 1030
 ποῦ δὲν ἀξίζει αὐτὸς νὰ κατηγορηθῆ.
Κλυταιμ. Θά γένη ὅ,τι εἶπες. Πρόσταξ, κ' ἐγὼ σ' ἀκούω.
 Κι ἂν εἶναι θεοί, σὰ δίκιος ποῦ εἶσαι θά εὐτυχῆς·
 εἰδὲ μὴ, γιὰτὶ νᾶγωνίζεται κανεὶς; 1035

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Γ΄.

Χορός.

(Στροφή.)

Τί γάμος τάχα γέγονταν με Λιβυκὲς φλογέρες
 καὶ με κιθάρες καὶ χορούς καὶ καλομοσοῦραιλία,
 πῶστησαν ὅλοι μιὰ βοή στὸ Πήλιο, τότε ποῦρθαν
 με τὲς ὠραῖες πλεξίδες τους οἱ Περσίδες Μοῦσαι 1040
 μες στὸ τραπέζι τῶν θεῶν, στοὺς γάμους τοῦ Πηλέα,
 κρούοντας στὴ γῆ; τὰ πόδια τους με τὰ χρυσὰ σαντάλια,
 καὶ λέγοντας τῆς Θέτιδας καὶ τοῦ Πηλέα τραγοῦδια, 1045
 μες στῶν Κένταυρον τὸ βουνό, μες στὸ Πηλίον τὰ δάση;
 Καὶ τοῦ Δαρδίνου ὁ ἀπόγονος, ὁ Φρύγιος Γουτυμίδης,
 ἡ ἀγαπημένη ἀπόλαψη τῆς ἀγκαλιάς τοῦ Δία, 1050
 νέκταρ κερνοῦσε ἀπὸ χρυσῆ καὶ βαθουλά κροντήρια.
 Καὶ σὴν ἀσπριδερὴ ἀμμουδιά πενήντα Νεροκόρες
 κυκλοστριφογυρζώντας ἐχόρουν στὸ γάμο. 1055

(* Ἀντιστροφή.)

Μ' ἔλατα καὶ κατάχλωρα ἀσηνῆνια στολισμένος
 καὶ ὁ θίασος τῶν Κένταυρων καβέλλα στάλογά του 1060
 ἦρθε στὸ δαίνο τῶν θεῶν, στὸ Βάχχον τὸν κροντήρα
 καὶ τραγονδοῦσαν κίλεγαί, καὶ κόρη τοῦ Νηρέα,
 τό εἶπε ὁ προφήτης Χείρωνας, ποὺ ξέρε ἀπὸ μαντεῖες,
 στὴ Θεσσαλία μέγα αἶμα; μιὰ μέρα θὰ γεννήσης· 1065
 με Μυρμιδόνες πάνοπλους ὁ γιός σου εὐτὸς θὰ φτάση
 στὸ Πρίαιμον τὴν ξακουστὴ τὴ χώρα νὰ τὴν κόρη,
 φορώντας πανοπλία χρυσή, τεχνουργήμα τοῦ Ἴφαιστον, 1070
 ποὺ δῶρισμα τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴ θεά του μίνα,
 τὴ Θέτι, ποὺ τὸν γέννησε. Τότ' οἱ θεοὶ εἶχαν κάνει 1075
 τὴ μυριοζήλευτη χαρὰ τῆς ἀρχοντοβορραμένης
 πρώτης Νεραΐδας Θέτιδας καὶ τοῦ Πηλέα τὸ γάμο.

(* Ἐπωδός.)

Κλέσσα, κόρη, οἱ Ἕλληνες θὰ στεφανώσουν τώρα 1080
 τὴν κόρη τὴν καλόπλεχτη τῆς κεφαλῆς σου, ὦ δόλια,
 σὰ μόσχι ἀθῶο τοῦ βουνοῦ, ποὺ γιὰ θυοῖα τὸ φέρνουν
 ἀπὸ τὲς πέτρινες σπηλιές, καὶ τὸν ὠραῖο λαίμῳ σου
 θὰ κόψουν· ποὺ δὲν ἔζησες ἐσὺ μες στὰ σουραῖλια 1085
 καὶ στῶν βουκόλων τὰ βοητά, μὲν ἔχεις μεγαλώσει
 στὴς μίνας σου τὴν ἀγκαλιά, γιὰ νύφη κάποιου Ἀργίτη.

Τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ντροπῆς τὸ πρόσωπο ποῦ τάχα 1090
 μορεῖ νὰ κἀνη τίποτε, ὅταν κρατῆ ἡ ἀσέβεια
 τῆ δύναμη στὰ χέρια της; ὅταν περιφρονιέται
 σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἡ ἀρετῆ; κι ὅταν νικᾷ τοὺς νόμους
 ἡ ἀνομιὰ, κοὶ ἄνθρωποι δὲν ἀγωνίζοντ' ὅλοι 1095
 γιὰ νὰποφύγουν τὴ θεικὴν ὀργὴν μὲ κάθε τρόπον;

ΕΞΟΔΟΣ

- Κλυταιμ.* Ἐβγῆκ' ἀπὸ τὸ σπίτι ἔξω γυρεύοντας
 τὸν ἄντρα μου, ποῦ λείπει τώρα ἀπὸ πολλῆς.
 Καὶ δακρυσμέν' ἡ δόλια θυγατέρα μου 1100
 πολλοὺς συνάλλαξε ὀδυρμούς, σὺν ἀκουσὶ
 τὸ θάνατο, ποῦ μελετᾷ ὁ πατέρας της.
 Αὐτὸν λοιπὸν εἶχα στὸ νοῦ μου πῶρχειται
 κοντὰ μου, νὰ τος, καὶ γοργὰ θάποδειχτῆ
 πὼς κἀνει στὰ παιδιὰ του πράματ' ἀνομια. 1105
- Ἀγαμέμνων.* Τῆς Λήδας γένηνα, ἔδω' ὄξω σ' ἡῶρα γιὰ καλό,
 νὰ σοῦ μιλήσω χάριά' ἀπὸ τὴν κόρη μας,
 ποῦ νὰ τὰκούει δὲν πρέπει, σὰ μελλοννυη.
- Κλυταιμ.* Καὶ τί εἶναι αὐτὸ ποῦ βόηκες τὴν περίστασι;
Ἀγαμέμνων. Στείλε μαζί μου στὴ θυσιὰ τὴν κόρη μας 1110
 εἰν' ἔτοιμα καὶ τὰ χρυσοῦνιματά,
 καὶ τὰ κριθάρια κὶ καθαριστικὴ φωτιά,
 κοὶ μόσχοι, ποῦ πρέπει τὸ μαῦρον αἷμα του;
 νὰ τρέξῃ πρὶν τοῦ γάμου γιὰ τὴ θεὰ Ἄρτεμη.
- Κλυταιμ.* Καλὰ τὰ λὲς μὲ λόγια, ἀλλὰ τὰ ἔργα σου 1115
 δὲν ξέρω πὼς μορῶ γιὰ νὰ τὰ πῶ καλά.
 Ἐβγα, κόρη μου, ἔδω' καὶ ξέρεις το καλὰ
 τί μελετᾷ ὁ γονιός σου. Καὶ στὰ πέλλα σου
 πάρε τὸν ἀδερφό σου Ὀρέστη, τέκνο μου. —
 Νά τὴν ὀποῦρθε, ἀπάκουη στοὺς λόγους σου. 1120
 Ὅσο γιὰ τὰλλα ἐγὼ μπροστά της θὰ τὰ πῶ.
- Ἀγαμέμνων.* Τί κλαῖς, παιδί μου, καὶ θλιμμένη κάρφωσες
 τὰ μάτια σου στὴ γῆς κέχεις τὰ πέλλα ἔμπρός;
- Κλυταιμ.* Ποῦθε νὰρχίσω, ὀϊμέ, νὰ πῶ τὰ πάθη μου;
 γιατί ἐγὼ σ' ὅλα πρώτῃ βγαίνω πάντοτε, 1125
 καὶ στὰ μεσαῖα καὶ στὰ τελευταῖα μου.
- Ἀγαμέμνων.* Τί τρέχει; Γιατί μοῦρθετ' ὅλοι σύμφωνα
 μὲ σύγχυσι καὶ ταραχὴ στὸ πρόσωπο;
- Κλυταιμ.* Σ' ὅσα θὰ σε ρωτήσω ἀπάντια καθαρά.
Ἀγαμέμνων. Γι' αὐτὸ μὴ με παρακινᾷς μὰ ρῶτα με. 1130
Κλυταιμ. Τὴν κόρη μας νὰ τὴ σκοτώσῃς μελετιᾷς;

Ἄγαμέμνων. Φοιχιά εἶπες, κι ὅσα δὲν πρέπει φανταζεσάι.
Κλυταίμ. Ἐπαύλασε' στὸ πρῶτο ξαναπάντα μου.
Ἄγαμέμνων. Ἄν λογικά ρωτᾶς, θάκουσες λογικά.
Κλυταίμ. Τέτοια ρωτῶ, κέσὸ μὴ μου τὰ λὲς ἀλλιῶς. 1135
Ἄγαμέμνων. Ὡ μοῖρα μου καὶ τύχη, ὦ δαίμονας κακός.
Κλυταίμ. Κι αὐτῆς κέμεναι, τί κακοτυχιά σιτοῦς τρεῖς.
Ἄγαμέμνων. Ποιός σ' ἔρτιαξε ;
Κλυταίμ. Ἄπὸ ἐμόνα τὸ ρωτᾶς αὐτό;
 Ὁ νοῦς σου αὐτός δὲν ἔχει ὡς βλέπω νόημα.
Ἄγαμέμνων. Χάθηκα' τὰ κρυφά μου πλιά προδόθηκαν. 1140
Κλυταίμ. Ὅλα ὅσα θέλεις νά μου κἀνης τᾶμαθα.
 Μὴν κοπιᾶζης νά μου πῆς. Ἢ σιωπὴ
 κοὶ στεναγμοὶ σου τὴν ἀλήθεια μαρτυροῦν.
Ἄγαμέμνων. Νά, σιωπῶ. Ποιὰ ἀνάγκη μὲς στὴ συμφορὰ
 κι ἀνεντροπιὰ νά δείξω, λίνοντας γέματα ; 1145
Κλυταίμ. Ἄκουε λοιπόν· θά σοῦ μιλήσω ξέσχεπα,
 δὲ θά σοῦ πῶ πλιά αἰσθημάτων σιροφύλογα.
 Καὶ πρῶτα, γιὰ νά σοῦ προσηναπιδῶ αὐτό,
 δίχως νά θέλω πῆρες περὶ γυναῖκα σου,
 τὸν πρῶτο μου ἄντρα· Τάνταλο ἀφοῦ σκότωσες, 1150
 καὶ κατὰ γῆς τὸ βρέφος μου τὸ χτύπησες,
 ἄγρια ἀπὸ τὰ βυζιά μὲν σὰ μὸς τᾶρωξες.
 Τότε τὰ δυὸ μου ἀδέλφια τοῦ Διὸς παιδιὰ,
 μὲ τὰ λαμπρὰ ἄλογά τους σ' ἐκυνήγησαν
 κι ὁ γέροντας πατέρας μου σ' ἐγλύτωσε 1155
 σὺν πρόσπεσις του, κέγινες πάλι ἄντρας μου.
 Κι ἀφοῦ μ' εἶόν' ἀγάπησα, δὲ θάρσηθῆς
 πὼς σταθήκα πιστὴ στὸ σπίτι καὶ σ' εἶσθ'
 στὴν Ἀφροδίτῃ φρόνιμη, καὶ πάσχιζα
 γιὰ τοῦ σπιτιοῦ σου τὸ καλό, ὥστε μπαίνοντας 1160
 νά χαίρεσαι καὶ βγαίνοντας νά εἶσαι εὐτυχής.
 Σπάνιο σ' ἄντρα νάβῃς τέτοιο ταῖρι του
 κέχουν κακὲς γυναῖκες βέβαια οἱ πλείότεροι.
 Σὲ κόρες τρεῖς αὐτὸν τὸ γιὸ σοῦ γέννησα
 κέσὸ τὴ μιὰ τόσοσιν ἑσπλαγᾶ μ' ἀποστερεῖς. 1165
 Κι ἂν σε ρωτήσουν γιατί θά σκοτώσης τὴν,
 τί θά πῆς ; λέγε, ἢ πρέπει νάπαντήσω ἐγώ ;
 Γιὰ νάβῃς τὴν Ἑλένην ὁ Μενέλαος.
 Λαμπρά, γιὰ μιὰ κακὴ γυναῖκα νά καθοῦν
 τὰ τέκνα μας. Τὴν πίκρα νάγοράσωμε 1170
 μὲ τὴ χαρὰ μας. Κι ἂν στὸ σπίτι ἀφήσης με,
 σὺν πᾶς μὲ τὸ στρατό, κι ἀργήσης χρόνια ἐκεῖ,

ἀποσπασμα

- μὲ τί καρδιά θά μένω σπίτι ἐγὼ θαρρεῖς,
 ὅταν θά ἰδῶ ἄδειανούς ὄλους τοὺς τόπους της,
 κι ἄδεια τὰ δώματά της, καὶ μὲ δάκρυα 1175
 θά κίθωμαι μονάχη, ὅλο θρηνώοντας την :
 Ὡ κόρη μου, σὲ σκότωσε ὁ πατέρας σου,
 κι ὄχι ἄλλος, μὲν ὁ ἴδιος μὲ τὸ χέρι του.
 Τέτοιο μισθὸν ἀφήνεις μὲς στὸ σπίτι σου ;
 Γιατὶ μικρὴ ἀφορμὴ μόνον θά χρειαστῆ 1180
 σ' ἐμὲ καὶ στὰ παιδιά σου, ποὺ μᾶς παρατάς,
 γιὰ νὰ σε ὑποδεχτοῦμε καθὼς πρέπει σου.
 Γιὰ τοὺς θεοὺς λοιπόν, μὴν ἀναγκάσης με
 κακὴ σ' ἐσὲ νὰ γένω, μὴτ' ἐσὺ γενοῦ.
 Κι ἂν τὴν κόρη θυσιάσης, σὴν τί εὐχὲς θά πῆς ; 1185
 τί καλὸ θά εὐχηθῆς τὸ τέκνο εφάζοντας ;
 κακό σου γυρισμό, σὴν ξεκινᾷς αἰσχρά ;
 Κεγὼ εἶναι δίκαιο νὰ εὐχηθῶ καλὸ γιὰ σέ ;
 Γιὰ ἀνόητους βέβαια θά θοροοῦμε τοὺς θεοὺς
 ἂν εὐχηθοῦμε τῶν φορητῶν τὸ καλό. 1190
 Καὶ θάγκαλιάσης τὰ παιδιά σου σὴν ἐρθῆς
 στ' Ἄργος; ὄχι ποτέ. Καὶ ποῖό τὰ μάτια του
 σ' ἐσὲ θά ρίξῃ ἂν θά ἀκοτώσης κάποιο τους ;
 Αὐτὰ τὰ ἐσυλλογίστησάν ἡ φιλοδοξεῖς
 νὰ εἶσαι μονόχα βασιλιάς καὶ στρατηγός ; 1195
 Πῶπρεπε δίκαιο λόγο σκαῦς Ἄργείους νὰ πῆς :
 Θέλειτ', Ἄχαιοί, νὰ πάτε στῶν Φρυγῶν τὴ γῆ ;
 κληρώστε τίνος κόρη πρέπει νὰ χαθῆ.
 Τὸ δίκαιο αὐτό ἦταν· κι ὄχι ἐσὺ τὴν κόρη σου
 χώρια νὰ δώσης γιὰ σφαγὴ στοὺς Δαναοίς· 1200
 ἢ κὰν τὴν Ἑρμιόνη γιὰ τὴ μάνα της
 νᾶσφαζε στὴν ἀνάγκη του ὁ Μενέλαος.
 Μὰ τώρα χάνω ἐγὼ ἡ πιστὴ γυναῖκα σου
 τὸ τέκνο μου, κὴ φταίχτρα μὲ τὴν κόρη της
 θά ζῆ εὐτυχῆς στὴ Σπάρτη, ὅταν θά ξαναρθῆ. 1205
 Σ' αὐτὰ νὰ μου ἀπαντήσης ἂν δὲν λέω καλά.
 Κι ἂν ὅμως καλὰ τὰ εἶπα, μὴ σκοτιώνῃς πλιὸ
 τὴν κόρη μας, καὶ πάντα θά εἶσαι φρόνιμος.
 Ἄκουε την, βασιλιά μου. Καὶ τὰ τέκνα τους
 πρέπ' οἱ γονεῖς νὰ σώζουν· ποιός τᾶρνιέται αὐτό ; 1210
 Ἰφιγένεια. Ἄν εἶχα τὴ φωνὴ τ' Ὀρφέα, πατέρα μου,
 νὰ συγκινῆ τὲς πέτρες τὸ τραγοῦδι μου,
 κι ὁ λόγος μου νὰ μάγευε ὅσους ἤθελα,
 σ' αὐτὰ θά ἐρχόμουν. Μὰ τώρα τὰ δάκρυα μου

Χορός. .

Ἰφιγένεια.

- σοῦ δίνω, αὐτὰ εἶν' ἡ ἀξιάδα μου, κι αὐτὰ μπορῶ. 1215
 Κι ὡς κλῶνον ἱκετήριο στὰ γόνατα
 σοῦ ρίχνω τὸ κορμί μου, πού σοῦ ἐγέννα αὐτή.
 Μή μ' ἀγουροσκοτώνεις· ἄς χαρῶ τὸ φῶς·
 καὶ μή με βιάζης τῶφαντα τῆς γῆς νὰ ἰδῶ.
 Πρώτη σ' εἶπα πατέρα κἔσὸν κόρη ἐμέ. 1220
 καὶ πρώτη ἐγὼ στὰ γόνατά σου ἐκάθησα
 καὶ γλυκὰ χάδια σῶδωκα καὶ μῶδωκες.
 Καὶ μῶλεγες: παιδί μου, τάχα θά σε ἰδῶ
 σὲ σπίτι ἀντρός εὐτυχισμένη μιὰ φορὰ,
 νὰ ζῆς καὶ νὰ προκόβης καθὼς πρέπει μου 1225
 Κἔγὼ πάλι χαϊδεύοντας τὰ γένεια σου,
 πού τώρα μὲ τὸ χέρι ἐγγίζω σῶλεγα :
 τάχα κἔγὼ, πατέρα μου, θά σε δεχτῶ
 γέροντα πλιὸ γλυκὰ γλυκὰ στὸ σπίτι μου,
 τοὺς κόπους νὰ πληρώσω, πού μ' ἀνάθρηψες ; 1230
 Δὐτὰ τὰ λόγια ἐγὼ θυμοῦμαι, ὅμως ἐσὺ
 τὰ λησιμονᾶς καὶ θῆλεις νὰ σκοτώσης με.
 Μή, στὸν Ἄτρεα σ' ὀρκίζω καὶ στὸν Πέλοπα,
 καὶ στὴ μάνα μου στή, πού ἀφότου μῆκανε
 τώρα λαβαίνει δεῦτερο πόνον πικρό. 1235
 Τί φταίω γιὰ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάρι ἐγὼ
 τὸ γάμο ; τί ἤρθε γιὰ δικό μου χαλασμό ;
 Πατέρα, κύταξέ με, δός μου φίλημα
 νὰ τόχω κἂν γιὰ ἐνθύμησή σου, σὰ χαθῶ,
 ἂν δὲν καταπεισθῆς στὰ λόγια μου. Ἄδερφέ, 1240
 μικρὸς εἶσαι νὰ με βοηθήσης, μὰ κἔσὸν
 κλάψε, καὶ τὸν πατέρα παρακάλεσε
 νὰ μὴν πεθάνῃ ἡ ἀδερφή σου· αἰσθάνονται
 πάντα καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τὲς συμφορές.
 Νά, σὲ παρακαλεῖ κι αὐτὸς ἀμίλητος, 1245
 πατέρα μου. Ἄχ σπλαχνίσου κἂν τὰ νιάτα μου.
 Ναί, σὲ παρακαλοῦμε δυὸ παιδιὰ σου ἡμεῖς
 ἐγγίζοντας τὰ γένεια σου, πουλάκι αὐτός,
 κἔγὼ αἰζημένη. Θά σου ἴπῳ κοντολογίης :
 γλυκνίτατο εἶν' τὸ φῶς, κι ὁ Ἄδης φοβερός. 1250
 κεῖναι τρελλὸς ὅποιος τὸ θάνατο ζητεῖ.
 Καῖλια κακὴ ζοή, παρὰ καλὴ θανή.
Χορός. Γιὰ σέ, τρισάθλια Ἑλένη, καὶ τὸ γάμο σου
 σκάζουν πικρὰ οἱ Ἄτρεῖδες καὶ τὰ τέκνα τους.
Ἀγαμέμνων. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ τέκνα μου καὶσθάνομαι 1255
 τί εἶναι πικρὸ καὶ τί ὄχι· ἀλλιῶς θά ἤμουν τρελλός.

- Φρόιττω γιά νά τολμήσω αὐτά, γυναῖκα μου,
 φρόιττω κι ἄν δέν τὰ πράξω. Τί νά κάνω ; ὀϊμέ !
 Βλέπετε πόσος καραβόφραχτος στρατός,
 κ' Ἕλληνες πόσοι ἐδῶ μὲ χάλκινα ἄρματα, 1260
 πού νά κινήσουν γιά τήν Τροία δὲ μποροῦν,
 μήτε νά πάρουν τόκουσμένο κάστρο της,
 ἄν, καθὼς λέει ὁ Κάλχος, δέν θυσιάσω σε.
 Κἔχει πόθον τρολλὸν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς
 στὸν τόπο τῶν βαρβάρω νά βρεθῆ γοργά, 1265
 καὶ παύση τοὺς νάρπαζουν Ἑλληνίδες πλιά
 πού σ' Ἄργος θὰ σκοτώσουν τὰ κορίτσια μου
 κἔσῃς κἔμέν', ἄν δέν τιμήσω τὸ χρησμό.
 Δέ μ' ἔχει, κόρη, δοῦλο του ὁ Μενέλαος,
 οὐδὲ κἔκεινου κάνω ἐγὼ τὸ θέλημα, 1270
 μὰ ἢ Ἑλλάδα, πού εἶναι ἀνάγκη νά θυσιάσω σε,
 θέλω δὲ θέλω· αὐτὴ εἶν' ἀνώτερη ἀπὸ ἡμᾶς.
 Καὶ πρέπει, ὅσο ἀπὸ σέντεκι ἀπὸ μὲ περνα,
 ἐλεύτερη νά μένη, μηδὲ οἱ βαρβάρωι
 νάρπαζουν τῶν Ἑλλήνων τῆς γυναῖκες πλιά. 1275
- Κλυταιμ.* ὦ παιδί μου, ὦ καλὲς μου,
 δυστυχία σ' ἐμένα μὲ τὸ θάνατό σου.
 Ὁ γονιός σου σὲ δίνει στὸν Ἄδη καὶ φεύγει.
- Ἰφιγένεια.* Μάνα μου, ἀλίμονό μου· κοί δυό μας
 ὅμοια κλαῖμε τὴ μαύρη μου μοῖρα· 1280
 δὲν ὑπάρχει γιά μένα πλιὸ φῶς
 μηδὲ λάμψη τοῦ ἡλιοῦ, συμφορὰ μου
 χιονισμένο λαγγάδι τῆς Τροίας
 καὶ τῆς Ἴδας βουνά, πού σ' ἐσῆς
 εἶχ' ὁ Πριάμος ρίξει σὰν πῆρε 1285
 τρυφερὸ ἀπὸ τὴ μάνα του βρέφος
 μιὰ φορὰ γιά νά τὸ θανατώσῃ
 τὸ παιδί του τὸν Πάρη, πού οἱ Τρῶες
 ἀπὸ τότε τὸν εἶπαν Ἰδαῖο. 1290
 Νὰ μὴν ἔφταν' αὐτὸς ὁ βουκόλος,
 πού μεγάλωσε μέσα στὰ βῶδια,
 στὸ καθάριο νερὸ νά καθίση,
 πού εἶναι οἱ βρύσες ἐκεῖ τῶν Νυμφῶν 1295
 καὶ λιβάδι πού ἀνθίζον λουλουῖδια
 τρυφερὰ κοί θεῆς κόφτουν ἀνθη
 ρόδινα καὶ ὑακίνθινα· ἐκεῖ
 μιὰ φορὰν ἢ Παλλάδα εἶχε πάγει 1300
 κὴ δολόφρονη Κύπριδα κὴ Ἥρα

- μέ τοῦ Δία τὸν ἄγγελο Ἑρμῆ·
 γιὰ τὸν ἔρωτα ἢ Κύπρη καυχιόνταν,
 γιὰ τὸ δόρυ ἢ Παλλάδα, κῆ Ἥρα
 1306
 ποὺ κοιμώνταν μαζί με τὸ Δία
 στὴ θεϊκὴ του τὴν κλίνη· ἐκεῖ πῆγαν
 γιὰ τὴ μαύρη τὴν κρίση τους πού εἶχαν
 σὰ μαλώναν γιὰ τὴν ὁμορφιά τους·
 αὐτὸ φέρνει στοὺς Ἕλληνες δόξα,
 1310
 μὰ σ' ἐμένα, κοπέλες, τὸ Χάρο.
Χορός. Πρόθυμα γιὰ τὴν Τροία σὲ πῆρ' ἢ Ἄρτεμη.
Ἰφιγένεια. Κι ὁ γονιός μου τὴ δόλιαν ἐμένα
 ἔχ' μανοῦλα, μανοῦλα,
 φεύγει κέρμη μ' ἀφήνει.
 1315
 Ὡ ἢ τρισάμοιρη ἐγώ, ποῦ πικρὴ
 πικρὴν εἶδα τὴ μαύρην Ἑλένη,
 καὶ φονεύομαι χάνομαι, ὀϊμέ,
 πού με σφάζει ἄνομα ὁ ἄνομός μου πατέρας.
 Ὡ ἢ Αἰλῖδα στοὺς κόρφους της τοῖτους
 1320
 νὰ μὴν εἶχε τὲς πρώηνες δεχτὴ
 τῶν χαλκοκόνταροι χαραβιῶν,
 γιὰ νὰ τὰ προβοδίῃ στὴν Τροία,
 μήτ' ἐνάντιο στὸν Εὐριπο ἀέρα
 νάχε ὁ Δίας φροσήσει,
 1325
 ποὺ προάγει ὅταν θέλει τὴν αἴρα,
 καὶ σ' ἄλλ' ἄρμενα δίνει βοήθεια
 καὶ χαρὰ, σ' ἄλλα λύπη κι ἄλλοῦ
 τῖναγκάζει νὰ στέκονται, κι ἄλλα
 νὰ πελαγοδρομοῦν, κι ἄλλα πάλι
 τὰ πανιά νὰ μαζεύουν, κι ἄλλοῦ
 1330
 μ' ἀγωνία νὰ προσμένουν. Ἀλήθεια
 τί πολὺπαθὴ ποῖναι ἢ γενιά τῶν θνητῶν·
 τί κακὸ στοὺς ἀνθρώπους σὰ μάθουν
 ὅσα ἢ μοῖρα τους γράφει νὰ πάθουν !
Χορός. Ἄχ, τί μεγάλα πάθη, καὶ τί βόσκανα
 φόρτωσε ἢ κόρη τοῦ Τυνδάρου στοὺς Δαναοὺς. 1335
 Ἐγὼ σε κλαίω με τὸ κακὸν ὁδοπαθεῖς,
 ποὺ ἄμποτε νὰ μὴν τοῦχες πάθει, κόρη μου.
Ἰφιγένεια. Μανά μου, πληθος ἀνθρώπων βλέπω πόσχηται σ' ἐμάς.
Κλυταιμ. Εἴν' ὁ γιός τῆς θεᾶς, παιδί μου, ποὺ γι' αὐτὸν ἦρθες ἐδῶ
Ἰφιγένεια. Ἐσφαλίστε μου τὲς θύρες, ὑπερήτρες, νὰ κρυφτώ. 1340
Κλυταιμ. Τί, παιδί μου, φεύγεις;
Ἰφιγένεια. Ντρέπομαι τὸν ἄντρ' αὐτὸν γὰ ἰδῶ.

- Κλυταιμ. Καὶ γιατί ;
 Ἰφιγένεια. Ντροπὴ μοῦ φέρνει ἢ ἀτυχία τοῦ γάμου μου.
 Κλυταιμ. Σὲ περίστασι δὲν εἶσαι πλιὰ γιὰ τόση ἀβρότητα,
 Μόνον μείνε· καὶ δὲν εἶναι νὰ ντρεπώμεστε καιρός.
 Ἀχιλλεύς. ὦ ταλαίπωρη, τῆς Λήδας γέννα,
 Κλυταιμ. Ψέματα δὲ λές. 1345
 Ἀχιλλεύς. Φοβερὰ βουὸν οἱ Ἀργῖτες
 Κλυταιμ. Τί βοή ; γιὰ λέγε μου.
 Ἀχιλλεύς. γιὰ τὴν κόρη σου,
 Κλυταιμ. Σημεῖον εἶν' ὁ λόγος σου κακό.
 Ἀχιλλεύς. πὼς ἀνάγκη νὰ τὴ σφάζουν.
 Κλυταιμ. Καὶ δὲ λέγει ὄχι κανεὶς ;
 Ἀχιλλεύς. Κεγὼ σ' ἕναν κίνδυνο ἤρθα,
 Κλυταιμ. Τί λογῆς τάχα, καλέ ;
 Ἀχιλλεύς. νὰ με συμπετροβολήσουν.
 Κλυταιμ. Ποὺ βοηθᾶς τὴν κόρη μου ; 1350
 Ἀχιλλεύς. Ναι.
 Κλυταιμ. Καὶ ποιὸς θάποταλμοῦσε νὰ σου ἄγγιξη τὸ κορμί ;
 Ἀχιλλεύς. Ὅλ' οἱ Ἕλληνες.
 Κλυταιμ. Καὶ ποῦναι ὁ Μυρμιδονικὸς στρατός ;
 Ἀχιλλεύς. Αὐτὸς ἦταν ἔχτρος πρώτος.
 Κλυταιμ. Κόρη μου, χαθήκαμε.
 Ἀχιλλεύς. Μ'εἶπαν δοῦλο τῆς παντρείας μου.
 Κλυταιμ. Τί τοὺς ἀποκρίθηκες ;
 Ἀχιλλεύς. Νὰ μὴ σφάζουν τὴ κόρη μου τὴ μελλονύφη,
 Κλυταιμ. Σωστά. 1355
 Ἀχιλλεύς. ποὺ ὁ γονιὸς τῆς μῶχει τάζει.
 Κλυταιμ. Κι ἀπὸ τ' Ἄργος ἔφερε.
 Ἀχιλλεύς. Μὰ οἱ κραυγὲς τοὺς μὲ νικοῦσαν.
 Κλυταιμ. Ὁ λαὸς εἶναι κακό.
 Ἀχιλλεύς. Μὰ θά σε βοηθήσω.
 Κλυταιμ. Μόνος στοὺς πολλοὺς θάντισταθῆς ;
 Ἀχιλλεύς. Βλέπεις τοῦτους ὠλισμημένους ;
 Κλυταιμ. Νὰ χαρῆς τὴ γνώμη σου.
 Ἀχιλλεύς. Θὰ χαροῦμε.
 Κλυταιμ. Δὲ θὰ σφάζουν τὸ παιδάκι μου λοιπόν ; 1360
 Ἀχιλλεύς. Ὁχι, θέλοντιός μου.
 Κλυταιμ. Ἐρῶθον νὰ μ' ἄρπάζουν τὸ παιδί ;
 Ἀχιλλεύς. Ὁ Ὀδυσσεὺς θὰ φέρῃ μύριους.
 Κλυταιμ. Τοῦ Σισύφου ὁ ἀπόγονος ;
 Ἀχιλλεύς. Αὐτὸς ὄλος.
 Κλυταιμ. Θέλει ὁ ἴδιος, ἢ τὸν ἔβαλε ὁ στρατός ;

- Ἄχιλλεύς. Ἦθελε καὶ τὸν διαλέξαν.
 Κλυταιμ. Γιαὶ κακό, γιὰ φονικό !
 Ἄχιλλεύς. Μὰ ἐγὼ θὰ τὸν ἐμποδίσω.
 Κλυταιμ. Θὰ τὴν πάρῃ στανικῶς ; 1365
 Ἄχιλλεύς. Ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιά της.
 Κλυταιμ. Τότε τί νὰ κάνω ἐγώ ;
 Ἄχιλλεύς. Νὰ κρατῆς σφιχτά τὴν κόρη.
 Κλυταιμ. Κῆτσι πλιά δὲ θὰ σφαχτῇ.
 Ἄχιλλεύς. Μὰ γιὰ τοῦτο θάρσθη ἐκεῖνος.
 Ἰφιγένεια. Μάνα μου, γιὰ ἀκούστε με·
 γιατί βλέπω πὸν θυμῶνεὶς μὲ τὸν ἄντρα σου ἄδικα.
 Κεῖκοιο σ' ἐμᾶς δὲν εἶναι νὰ ζητοῦμε ἀδύνατα. 1370
 Γιὰ τὴν προθυμιά τὸν ξένο δίκιο νὰ τιμῆσωμε·
 κύταξε ὁμοῦ κέσὺ μήπως στὸ στρατὸ κατακριθῆς,
 δίχως ὄφελος κανένα, κι αὐτὸς πάθῃ συμφορά.
 Ἄκουσε, μητέρα, τώρα, αἰ μου μῆκε μὲς στὸ νοῦ·
 θέλω νὰ πεθάνω· ἀλλ' ὅπως νὰ τὸ πράξω ἐπιθυμῶ 1375
 τιμημένα, σὰν ἀφήσω καθε ἀναξιοπρατεία.
 Γιὰ σκέψου μαζί μου, μάνα, πόσον ὀμιλῶ καλά·
 τώρα ὄλ' ἡ μεγάλη Ἑλλάδα ἔχει τὰ μάτια της σ' ἐμέ.
 τὸ ξεκίνημα τῶν πλοίων καὶ τῶν Τρώων ὁ χαλασμός
 σ' ἐμέ στεκοῦν, καὶ στὸ μέλλον βίρβαροι νὰ μὴ μποροῦν 1380
 τῆς καλότυχης Ἑλλάδας τῆς γυναῖκες πλιά νάρπουιν,
 σὰν πληρώσουν τῆς Ἑλλάδος τὴν ὀλέθριαν ἀρπαγή.
 Ἄν πεθάνω αὐτὰ θὰ λείψουν, θάχω δόξα ζηλευτή,
 καὶ γιὰ πάντα θὰ με λέγουν τῆς Ἑλλάδας λυτρωτή.
 Καὶ δὲν πρέπει τῆ ζωῆ μου νὰ λυποῦμαι δὰ πολὺ. 1385
 Μῆκανες γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ὄχι μόνον γιὰ σέ.
 Κι ὅταν μύριοι ἄντρες μ' ἀσπίδες, κι ἄλλοι μύριοι μὲ κουπιὰ,
 σὰν ὄβριστηκε ἡ πατρίδα, θὰ χτυπήσουν τοὺς ἐχτροὺς
 κι ἀφοβα γιὰ τὴν Ἑλλάδα θὰ πεθάνουν, πῶς ἐγὼ
 πού εἰμαι μιὰ ψυχὴ μονάχα σ' ὄλ' αὐτὰ θάντισταθῶ ; 1390
 Σὰν τί δίκιο τάχα λόγο θάχω νάντιλογηθῶ ;
 Ἐπειτα κέκεινο ἄς ποῦμε· αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ πιαστῇ
 μ' ὅλους τοὺς Ἀργεῖους γιὰ μιὰ γυναῖκα, οὐδέ νὰ σκοτωθῇ.
 Παρὰ μύριες δὰ γυναῖκες ἕνας ἄντρας κάλλια ἄς ζῇ.
 Κι ἂν ἠθέλησε νὰ πάρῃ τὸ κορμί μου ἡ Ἄρτεμη, 1395
 στή θεὰ νὰ γένω ἐμπόδιο ἐγὼ θνητῇ πῶς ἔμπορῶ ;
 Ὅχι· δίνω τὸ κορμί μου στὴν Ἑλλάδα. Ἐμπρὸς λοιπὸν
 θυσιάζετε το, τὴν Τροία πάρτε την. Μ' αὐτὰ θὰ ζῇ
 τὸνομά μου· τέκνα, γάμος καὶ τιμὴ σ' ἐμέ εἶν' αὐτὰ.
 Πρέπει τοὺς βαρβάρους, μάνα, οἱ Ἕλληνες νὰ κυβερνοῦν 1400

- κι ὄχι ἄλλιῶς· γιατί εἶναι δοῦλοι αὐτοί, κέμεῖς ἐλεύτεροι.
- Χορός.** Εὐγενικό ἔχεις, κόρη μου, τὸ φρόνημα·
ὅμως κακὴ σου ἡ τύχη κῆ θεὰ Ἄρτεμη.
- Ἀχιλλεύς.** Καλότυχον θά μ' ἔκανε κάποιος θεός,
ἂν σ' εἶχα ταίρι, ὦ κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονα. 1405
Γιὰ σέ εἶν' ἡ Ἑλλάδα ζηλευτὴ, κέσὸ γι' αὐτήν.
Τὰ εἶπες καλὰ κι ἀντόξια τῆς πατρίδας μας.
Κι ἀφοῦ στὸ θεϊκὸ χρησιμὸ πλιά ὑπόκνηφες,
τὰ ὠφέλιμα καὶ τ'ἀναγκαῖα λογάριασες,
Καὶ πλειότερο ποθῶ σε γιὰ γυναῖκα μου, 1410
τὸ φυσικό σου βλέποντας τὸ εὐγενικό.
Κύταξε· ἐγὼ νά σε γλυτώσω ἐπιθυμῶ
καί σπίτι μου νά σ' ἔχω· μὰ τῇ Θέτιδα,
θλίβομαι ἂν δέ σε σώσω, ἀφοῦ σ' ἀμάχη ἐρθῶ
μὲ τοὺς Δαναοὺς· φοιχτὸ κακὸ εἶν' ὁ θάνατος. 1415
- Ἰφιγένεια.** Αὐτὰ τὰ λέω μ' ἀπλόνητην ἀπόφαση·
Φτάνει ἡ Ἑλένη τοῦ στοὺς ἄντρες ἔβαλε
φόνους κι ἀμάχες μὴ, καλέ μου, χάνεσαι
γιὰ μένα ἐσύ, μήτε ἄλλο νά σκοτώσης αἶν.
Ἄφσε νά σώσω τὴν Ἑλλάδα, ἂν ἠμπορῶ. 1420
- Ἀχιλλεύς.** Δὲν ξέρω, ὦ μεγαλόψυχη, τί νά σου πῶ,
σὰν ἔχεις τέτοια ἀπόφαση· κεύγενικά
φρονεῖς· πῶς τὴν ἀλήθεια νά μὴν πῆ κανεῖς ;
Ἄλλ' ὅμως ἴσως καὶ νὰλλάξης φρόνημα.
Γι' αὐτὸ σοῦ λέω νά ξέρης τί θά κάνω ἐγώ. 1425
Θὰ ἔρθῶ μὲ τούτους τοὺς βαριά ὠπλισμένους μου
πλαῖ στὸ βωμό, νά μὴ σ' ἀφήσω νά χαθῆς.
Θὰ μεταχειριστῆς κέσὸ τὰ λόγια μου,
ὅταν θὰ ἰδῆς πλαῖ στὸ λαϊμὸ σου τὸ σπαθί.
Δὲ θά σ' ἀφήσω ἀπ' ἀπερισκεψία σου 1430
γιὰ νά χαθῆς· πηγαίνω στὸ ναὸ τῆς θεᾶς
κέκει σὲ καρτερῶ μὲ τούτα τᾶρματα.—
- Ἰφιγένεια.** Μάνα μου, γιατί χύνεις δάκρυα ἀμίλητη;
- Κλυταιμ.** Ἐχω τὸν πόνο ἢ δύστυχη κατάκαρδα.
- Ἰφιγένεια.** Πᾶψε, μὴ με δειλιάξης· κιᾶκουε νά σου πῶ.
- Κλυταιμ.** Λέγε, ὅ,τι θέλεις ἀπὸ ἐμένα, κόρη μου.
- Ἰφιγένεια.** Μήτε νά κόψης τὰ πλεχτά σου τὰ μαλλιά,
μήτε μὲ μαύρους πέπλους νά περιντυθῆς.
- Κλυταιμ.** Κόρη μου, τί τὸ λὲς αὐτό ; ἀφοῦ σ' ἔχασα ;
- Ἰφιγένεια.** Ὅχι· θά ζῶ, κέσὸ γιὰ ἡμέθ' ἀτιμηθῆς. 1440
- Κλυταιμ.** Πῶς εἶπες ; νά μὴν κλαίω τὴ ζωὴ σου ἐγώ ;
- Ἰφιγένεια.** Διόλου, γιατί δὲ θά ὑπάρχη τάφος μου.

- Κλυταιμ. Πῶς ; δὲν ἐπάρχουν τάφοι ὅπου 'ναι θάνατος ;
 'Ιφιγένεια. Μνήμα μου εἶν' ὁ βωμὸς τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδας.
 Κλυταιμ. Κόρη μου, θά σ' ἀκούσω· κι ὁμίλεις σωστά. 1445
 'Ιφιγένεια. Σὰν εὐτυχῆς καὶ τῆς Ἑλλάδας λυτρωτῆς.
 Κλυταιμ. Καὶ τί νὰ 'πῶ ἀπὸ σὲ στὲς ἀδερφοῦλες σου ;
 'Ιφιγένεια. Μὲ μαῖρους πέπλους νὰ μὴ ντύσης· μήδ' αὐτὲς.
 Κλυταιμ. Καὶ στὰ κορίτσια τί νὰ 'πῶ ἀπὸ μέρος σου ;
 'Ιφιγένεια. Νᾶναι καλὰ καὶ τὸν Ὀρέστη ἀντρεῖωνε. 1550
 Κλυταιμ. Ἄγκάλιασέ τον ποὺ δὲ θὰ τὸν ξαναἰδῆς.
 'Ιφιγένεια. Ἄγάπη μου, ὅσο μπόρρεις μὲ βέηθησες.
 Κλυταιμ. Τί θέλεις νὰ σου κάνω σι Ἄργος, κόρη μου ;
 'Ιφιγένεια. Ναί, τὸ γονιό μου κι ἄντρα σου νὰ μὴ μισῆς.
 Κλυταιμ. Βαρὺν ἀγῶνα θὰ τραβήξῃ αὐτὸς γιὰ σέ. 1455
 'Ιφιγένεια. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ θυσιάσει ἀθελα.
 Κλυταιμ. Πρόστοχα, δόλια καὶ τ' Ἀτρέα ἀνάξια.
 'Ιφιγένεια. Ποιὸς θὰ με πᾶη πρὶν ἀφῶν μὲ ἀπὸ τὰ μαλλιά ;
 Κλυταιμ. Ἐγὼ μαζί σου
 'Ιφιγένεια. Δὲν τὸ λὲς καλὰ ὄχι ἐσύ.
 Κλυταιμ. τὰ πέπλα σου κρατώντο. 1460
 'Ιφιγένεια. Μὰ τὰ μου, ἀκου με·
 μείνε· κείναι καλύτερο καὶ γιὰ τίς δυό.
 Κι ἄς μ' ὀδηγᾷ ἕνας τοῦ πατέρός μου ἀκόλουθος
 μὲς στὸ λιβάδι τῆς θεᾶς καὶ θὰ σφαγῶ.
 Κλυταιμ. Κόρη μου, φεύγεις ;
 'Ιφιγένεια. Καὶ δὲ θὰ γυρίσω πλιό. 1465
 Κλυταιμ. Ἀφήνοντας τὴ μάνα ;
 'Ιφιγένεια. Αὐτό δὲ σ' ἄξιζε !
 Κλυταιμ. Στάσου, μὴ φεύγεις.
 'Ιφιγένεια. Δάκρυα δὲ θέλω πλιό.
 Κεῖσῃς παιδῶν' ἀρχίστε γιὰ τὴν τύχη μου
 στοῦ Δία τὴν κόρην Ἀρτεμη, κοπέλες μου·
 μ' εὐλάβεια ἄς στέκουν οἱ Δαναοί. Καὶ τὰ ἱερὰ
 κανίστρια ἄς φέρῃ κάποιος, καὶ νὰ καίῃ ἡ φωτιά 1470
 μὲ τὰ χυτὰ κριθάρια, κι ὁ πατέρας μου
 δεξιὰ νὰ στέκῃ στὸ βωμό, γιὰτὶ ἔρχομαι
 νὰ δώσω σωτηρία καὶ νίκη στοὺς Δαναοὺς.
 Πρὸς τὸ βωμὸ ὀδηγᾶτε με τὴν καστροκαταλύτρα 1475
 τοῦ Ἰλίου καὶ τῶν Φρυγῶ.
 Φέρτε στεφάνια, δόστε μου, τὰ σύμπλεχτα μαλλιά μου
 νὰ στεφανώσω ἐγώ.
 Μὲ τῆς θυσίας τὰ νερὰ στῆς θεᾶς τριγύρω ἔλατε 1480

- τὸν ἱερὸ νερό·
 τριγύρω στῆς καλότυχης Ἀρτέμιδας γυρνᾶτε
 τὸν ἱερὸ βομό.
 Κι ἀφοῦ εἶν' ἀνάγκη, τὸ αἷμα μου κὴ ζωὴ μου θὰ πληρώσῃ
 τῆς θεᾶς τὴν προσταγή. 1485
 Μάνα καλή, τὰ δάκρυα μου σοῦ δίνω· στὴ θυσία
 χροιάζεται σιγή. 1490
 Κοπέλες Χαλκιδιώτισσες, γιὰ συνδοξολογᾶτε
 τὴν Ἀρτεμη τὴ θεά,
 ἔδω, ποῦ σταματοῦν γιὰ ἐμὲ πολεμικὰ κοντάρια, 1495
 σι' Αὐλιδικὰ στενά,
 Ὡ μάνα γῆς Πελασγική, καὶ χώρα μου Μυκήνα,
 Γιὰ τοῦ Περσεία τὴν πόλη λὲς καὶ τὰ Κυκλώπεια κάστρα;
 Ἰφιγένεια. μ' ἀνάθρεψες ἐσὺ 1500
 νὰ γένω τῆς Ἑλλάδας φῶς· καὶ πρόθυμα τὴ ζωὴ μου
 θὰ δώσω ἐγὼ γιὰ αὐτή.
 Χορός. Αἰώνια σου ἡ τιμή.
 Ἰφιγένεια. Ὡ μέρα λαμπροφώνηστη, καὶ φῶς τοῦ Δία, χαῖρε· 1505
 κ' ἐγὼ σ' ἄλλη ζωὴ
 καὶ σ' ἄλλον τόπο ἐκίχησα γιὰ πάντα ἐκεῖ νὰ μείνω.
 Χαῖρε γλυκό μου φῶς.

Χορός.

(Στεροφή.)

- Γιὰ ἰδέστε τὴ νικήτρια τοῦ Ἰλίου καὶ τῶν Τρώων 1510
 πάει στὸ βομὸν ἔμπρός.
 Στὴν κεφαλή τῆς ἔβαλαν στεφάνια, τὴ ραντίζουν
 μὲ τὸ ἱερὸ νερό.
 Καὶ τὸν αἱματοδίφαστο βομὸ τῆς θεᾶς θὰ βρέξῃ
 μὲ τὸ αἷμα τῆς τᾶγνός. 1515
 Θὰ κόψουν τὸν ὄραϊο τῆς λαιμό. Σὲ περιμένει
 μὲ δροσονέρι ἐκεῖ,
 κόρη, ὁ γονιός σου, κι ὁ στρατός τῶν Ἀχαιῶν, ποῦ θ' ἔλει
 στὴν Τροία νὰ βρεθῇ. 1520

(* Ἀντιστεροφή.)

- Μὰ στὴ μεγάλη θεὰ Ἀρτεμην ὕμνον ἄς ποῦμε, τοῦτα
 νὰ βγοῦνε σὲ καλό.
 Σεβάσμια θεά, σὰ χάρηκες θυσία ἀνθρώπου, στείλε
 στὴ χώρα τῶν Φρυγῶ 1525
 τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, στὴν ἀπιστὴ τὴν Τροία,

καὶ δὸς ἐσὺ θεὰ
 νὰ βάλῃ ὁ Ἀγαμέμνωνας στεφάνι τιμημένο
 μὲ τὰ ὄπλα τ' Ἀχαιῶν
 τριγύρω στὸ κεφάλι του, καὶ δόξα νάχη ἡ Ἑλλάδα 1530
 λαμπρὴ παντοτινά.

Ἄγγελος. Ὡ Κλυταιμῆστρα, κόρη τοῦ Τυνδάραου,
 γιὰ πέρασ' ἔξω, νὰκούσης τὰ λόγια μου.
Κλυταιμ. Ἄκουσα τὴ φωνή σου κῆρθα ἡ δύστυχη
 λαχταρισμένη ἀπὸ τρομάρα φοβερή, 1535
 μὴν ἦρθες νὰ μου φέρῃς κι ἄλλη συμφορὰ
 κοντὰ σὲ τούτην.

Ἄγγελος. Ὅχι, γιὰ τὴν κόρη σου
 θέλω σπονδαῖα νὰ σου πῶ καὶ θαυμαστά.
Κλυταιμ. Λοιπὸν γιὰ πὲς μου γλήγορα καὶ μὴν ἄργεῖς. 1540

Ἄγγελος. Καλὴ κυρά μου, θὰ τὰ μάθῃς καθαρά,
 κι ὄλ' ἀπ' ἀρχῆς, ἂν ἦ σκοντάψη ἡ γνώμη μου
 καὶ μοῦ μπερδέψη λέγοντας τὴ γλῶσσα μου.
 Τὴν κόρη σου ὀδηγώντας καθὼς φτιάσαμε
 μὲς στάλσος καὶ στάνθ' ἄσπαρτα τῆς Ἀρτεμῆς
 λιβάδια, ποῦ ὄλος ὁ στρατὸς συναζόνταν, 1545
 εὐθύς Ἑλλήνων πλῆθος συμμαζεύονταν.

Καὶ καθὼς εἶδε ὁ ἀφέντης Ἀγαμέμνωνας
 τὴν κόρη πῶρχονταν ἐκεῖ γιὰ τὴ σφαγὴν
 ἀναστενάξει· στρέφει τὸ κεφάλι του
 καὶ κλαίει πεπλοσκεπαζόντας τὸ πρόσωπο. 1550

Κι αὐτὴ πλάι στὸ γονιό της ἀφοῦ στάθηκε
 τέτοια τοῦ λέει : Κοντὰ σου ἦρθα πατέρα μου,
 καὶ τὸ κορμί μου ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα μου
 καὶ γιὰ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, στὸ βωμὸ τῆς θεᾶς
 τὸ δίνω πρόθυμα νὰ τὸ θυσιάσετε, 1555
 σὰν εἶναι τοῦτο θέλημα θεοτικό.

Μὲ τὴ θυσία μου εἶθε νὰ εὐτυχίσετε
 καὶ νικηφόροι στὴν πατρίδα νάρθετε.
 Τώρα κανεῖς νὰ μὴ με ἔγγιξη· κι ἀφοβία,
 δίχως μιλιά, θὰ δώσω τὸ λαμπρὸ μου ἐγὼ. 1560

Τόσα εἶπε· κι ὄλοι ἐθαύμαζαν ἀκούοντας
 τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀρετὴ τῆς κορασιᾶς.
 Κι ἀφοῦ ἐπὶ μέση στάθηκε ὁ Ταλθύβιος
 κήρυξε στὸ στρατὸ σιγὴ καὶ προσοχή·
 κι ὁ Κάλχας σὲ χρυσὸ κανίστρι ἀπόθηκε 1565
 τὴν μανθὰ ἀπὸ τὴ θήκη ὡς τῶσους,

- καὶ τὸ κεφάλι τῆς κόρης στεφάνωσε.
 Κι ὁ Ἄγχιλλεὺς τὸ βωμὸν τριγύρισε
 μὲ τὸ κανίστρι καὶ τὸ χερονίψιμο
 κείπεν: ὦ φόνισσα ἀγριμῶν θεὰ Ἄρτεμη, 1570
 ὅπου τὴ νύχτα στρέφεις τὸ λαμπρὸ σου φῶς,
 δέξου τὸ θῦμ' αὐτὸ ποῦ σοῦ προσφέρομεν
 ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κι ὁ Ἀγαμέμνονας,
 ἀμόλυντο αἶμα καλοπάρθενου λαιμοῦ·
 δῶσε καλὸ ταξίδι στὰ καράβια μας 1575
 καὶ τῆς Τροίας τὰ κάστρα νὰ πατήσωμε.
 Στέκουν οἱ Ἀτρεΐδες κι ὁ στρατὸς ἀμίλητοι,
 κι ὁ ἱερέας τὸ μαχαίρι παίρνοντας
 προσεύχεται, κι ἀποκντάζει τὸ λαιμὸ,
 ποῦ νὰ χτυπήσῃ ἐμένα πόνεσε ἡ ψυχὴ, 1580
 κῆβλεπα χάμω· μὰ εἶδα θαῦμα ξαφνικὸ·
 τοῦ μαχαίριου τὸ χτύπηθ' ἔβλεψα ὁ καθείς,
 ἀλλὰ δὲν εἶδε ποῦ ἢ πῶθενά χάθηκεν.
 Φωνάζει ὁ ἱερέας, βόησ' ὁ στρατὸς,
 θεϊκὸ σὰν εἶδαν θεῶν ἀνεπάντεχο, 1585
 ποῦ καὶ νὰ τὸ βλεπέτε θεῶν τὰ το πιστεύετε·
 σπαρταριστὴ ἐλαφίνα κείτονταν στὴ γῆς,
 μεγάλη καὶ πανώρια, ποῦ ραντίζονταν
 ὁ βωμὸς ὅλος τῆς θεῆς μὲ τὸ αἶμα της.
 Καὶ τότε ὁ Κάλχας λέει καταχαρούμενος: 1590
 Ὡ τοῦ Παναχαϊκοῦ στρατοῦ μας ἀρχηγοί,
 βλέπετε τὴ θυσία ποῦ πρόβαλε ἡ θεὰ
 μπρὸς στὸ βωμὸ, ἐλαφίνα βουνοπλάνητην.
 Αὐτὴν ἀντὶ τῆς κόρης θέλει πλειότερο,
 μὴ μολεντῇ ὁ βωμὸς της μ' αἶμα εὐγενικό. 1595
 Πρόθυμ' αὐτὸ τὸ δέχτηκε καὶ δίνει μας
 καλὸ ταξίδι, καὶ τῆς Τροίας τὸ πάροισιο.
 Μὲ τοῦτα ὁ καθὲς ναύτης ἀναθάρραψε
 κῆτρεψε στὸ καράβι του, ποῦ πρέπει εὐθύς
 τοὺς κόρφους τῆς Αὐλίδας πλὴν νὰ φήσωμε 1600
 καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου τὸ κύμα νὰ περάσωμε.
 Κι ἀφοῦ τοῦ Ἡφαίστου ἡ φλόγα κατανιθράκωσε
 τὸ θῦμα, ὁ Κάλχας προσευχήθη ὡς ἔπραπε,
 γιὰ τοῦ στρατοῦ τὸ γυρισμὸ. Κι ὁ βασιλιάς
 μ' ἔστειλε τοῦτα νὰ σου πῶ, καὶ ποῖα ἐλαβὲν 1605
 ἡ κόρη μοῖρ' ἀπ' τοὺς θεοὺς κι ἀθάνατη
 μὲς στὴν Ἑλλάδα δόξα. Μὲ τὰ μάτια μου
 τό εἶδα καὶ λέω: στοὺς θεοὺς ἡ κόρη πέταξε.

- Μετρίασε τὴ λύπη καὶ ξεθύμωσε
τάντρος σου. Κοὶ θεοὶ δύνουν τάνέλπιστα· 1610
ἴποιους ἀγαποῦν τοὺς σώζον· καὶ τὴν κόρη σου
νεκρὴ καὶ ζωντανὴ τὴν εἶδε ἡ μέρ' αὐτῆ.
- Χορός.** Πῶς χαίρομαι μ' αὐτὰ π' ἀκούω· ζωντανὴ
λέγει πῶς μένει ἡ κόρη σου μὲ τοὺς θεοὺς.
- Κλυταιμ.** ὦ κόρη μου, ποῖός τάχα σ' ἄρπαξε θεός;
πῶς νὰ σε χαιρετίσω; καὶ πῶς νὰ μὴν ἴπῳ
πῶς στὰ χαμένα μὲ παρηγοροῦν μ' αὐτὰ,
γιὰ νὰ μὴ κλαίγω τὸν πικρό σου τὸν καημό;
- Χορός.** Μὰ νὰ κι ἀτός του ὁ βασιλιάς μας πῶσεται
γιὰ νὰ σου ἴπῃ καὶ μόνος του τὰ λόγια αὐτά. 1620
- Ἀγαμέμνων.** Γυναῖκα μου, ἀπ' τὴν κόρη μας ἐγίναμε
καλότυχοι· καὶ βρίσκεται μὲς στοὺς θεοὺς.
Κεῖν, ἀφοῦ πάρης ποῦτο τὸ βλαστάρι μας,
πρέπει νὰ πᾶς στὸ σπίτι· καὶ ὁ στρατός κινᾶ.
Σ' ἀφήνω γειά. Μὲ χρόνια θά ἴδοθούμε πλιά 1625
σάν ἔρθω ἀπὸ τὴν Τροίᾳ καλὴν ἀντάμωση!
- Χορός.** Ἄτρεϊδη, στὴ Φρυγία μὲ τὸ καλὸ νὰ πᾶς
καὶ μὲ καλὸ νὰ ξαναρθῆς· νὰ φέρης μας
ἀπὸ τὴν Τροία λάφυρα πλοῖον!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Σελ. 31 στίχ. 1165 αντί : τόσον άλλαγα γράφε τόσο άσπλεχτα

Σελ. 35 στίχ. 1325 αντί : προάντι γράφε προαίνει

ΠΛ. -34

 SISMANOGGIO
MEGARO

 SISMANOGLIO
MILGARCO